

Τα δεδομένα και το ζητούμενο

Γιώργος Π. Κρεμμύδας | «Αν οι εκλογές άλλαζαν κάτι θα ήταν παράνομες» λέει ένα χιλιογραμμμένο σύνθημα. Και αυτό που για τον αντιεξουσιαστικό χώρο αποτελεί μαθηματικό αξίωμα χωρίς αμφισβητήσεις, αρχίζει πλέον να διεκδικεί με αξιώσεις το κύρος γενικής αλήθειας, ιδιαίτερα αν προσπαθήσει να κοιτάξει κανείς την καθημερινότητα του με ανεπηρέαστο και αντικειμενικό βλέμμα την επαύριο μιας εκλογικής αναμέτρησης.

σελίδα 12

Πηγή / Wall art source:
www.ino.net

του εγκέλαδου παιδιά

Sine Lege | παράθυρο στον ουρανό και θύρα στο αιώνιο (•) αγέρωχη και όμορφη στολίζεις το Ιόνιο (•) μέσα στης γης τα

έγκατα παλεύουν οι θεοί σου (•) ποιος θα σε κάμει να του πεις τώρα είμαι δική σου

σελίδα 10

Πάσης φύσεως αντιμνημονιακά υλικά

Σταύρος Αντύπας | Η Αρχή της Χρονιάς βρήκε ανθρώπους, οικογένειες και «γενιές» εκεί ακριβώς που τους άφησε το τέλος της προηγούμενης. Το μόνο που φαίνεται να αποκτά ένα ιστορικό ενδιαφέρον, είναι οι προσεχείς εκλογικές διαδικασίες.

σελίδα 5

Σύντομα κι από καρδιάς

(σελίδα 4)

ξεμένω από λέξεις

Νίκος Αφαωνιάτης

σε σένα...

Σταύρος Αντύπας

Δημοτικές Εκλογές:

10+1 μεγάλες προσδοκίες για την Τοπική Αυτοδιοίκηση

Η συντακτική ομάδα και τα μέλη του **έστω** αποφάσισαν να συμμετέχουν στις Εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση με εποικοδομητικό τρόπο, ανοίγοντας την πολιτική συζήτηση πάνω στα κεντρικά ζητήματα που, κατά την άποψη τους, θα είναι ζωτικής σημασίας για την τοπική κοινωνία στην διάρκεια της νέας δημοτικής θητείας. Για το σκοπό αυτό απευθύνεται στις δημοτικές παρατάξεις και τους επικεφαλής τους που θα διεκδικήσουν την ψήφο των δημοτών στις επόμενες εκλογές και τους ζητάει να διευκρινίσουν τις θέσεις τους πάνω σε κεντρικά ζητήματα. σελ. 13

Παιδιά, σηκωθείτε

Ελένη Αθανασοπούλου | Φίλες και φίλοι, στη νέα αυγή που ξημερώνει για τη χώρα αλλά και για ολόκληρο τον ελληνισμό που βρίσκεται διασκορπισμένος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αισθανόμαστε την ανάγκη να ζητήσουμε μια μεγάλη συγγνώμη για τα λάθη μας, για

τις υπερβολές μας, για τη δυσπιστία μας απέναντι σε θεσμούς και κόμματα, για όλα αυτά τα σφάλματα που εμείς διαπράξαμε τόσα χρόνια στέλνοντας τη χώρα στον Καιάδα -μεταφορικώς και κυριολεκτικώς.

σελίδα 6

Διαβάστε επίσης

Κλιματική αλλαγή & Κλασματικές απώλειες στην Ελλάδα (σ. 7) • Σεισμός, Σεισμός, Σοσιαλισμός (σ. 9) Από τα τηλεοπτικά σαλόνια της Προεδρίας... στα πραγματικά αλώνια της φτώχειας. (σ. 10) • ενός λεπτού κραυγή (σ. 17) • Νυν απολύεις τις ψήφους σου, Δέσποτα (σ. 18) • persona non grata (σ. 19) • «γλυκιά η ζωή κι ο θάνατος μαυρίλα» (σ. 21) • Φιλοσοφική Προσέγγιση στην Cantata BWV 156, δεύτερο μέρος (Adagio) του J.S. Bach (σ. 22) • Η εποχή του κου-δου-νιου. (σ. 24)

Έστω

Ιαν. - Απρ. 2014 || Τεύχος 4

Εκδίδεται περιστασιακά,
απροειδοποίητα και με άποψη.

Διανέμεται δωρεάν.

Άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Μη εισαγόμενο.

Επιτρέπεται η έντυπη και ηλεκτρονική αναπαραγωγή και ΔΩΡΕΑΝ διανομή των κειμένων (μη εμπορική χρήση) ή του συνόλου του εντύπου υπό την αυστηρή προϋπόθεση της μη τροποποίησης του περιεχομένου και της αναφοράς των συγγραφέων-δημιουργών του υλικού και της πηγής ως ακολούθως:

Πηγή: Έστω - www.esto.gr

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

**«μικρές
περιπλανήσεις»**
κεφαλονιάς

Συντακτική Ομάδα:
Ελένη Αθανασοπούλου
Σταύρος Αντύπας
Νίκος Αφαωνιάτης
Γιώργος Π. Κρεμμύδας

Παρατηρήσεις, αποστολή
άρθρων για δημοσίευση και
επικοινωνία:

Τηλ.: 211 790 2112,

Φαξ: 211 790 5003,

Email: [info \[at\] esto.gr](mailto:info[at]esto.gr),

Φόρμα Επικοινωνίας:

www.esto.gr/contact

Προβληθείτε στο Έστω

Πληροφορίες:

Τηλ.: 211 790 2112,

Φαξ: 211 790 5003,

Email:

[info \[at\] esto.gr](mailto:info[at]esto.gr),

Φόρμα Επικοινωνίας:

www.esto.gr/contact

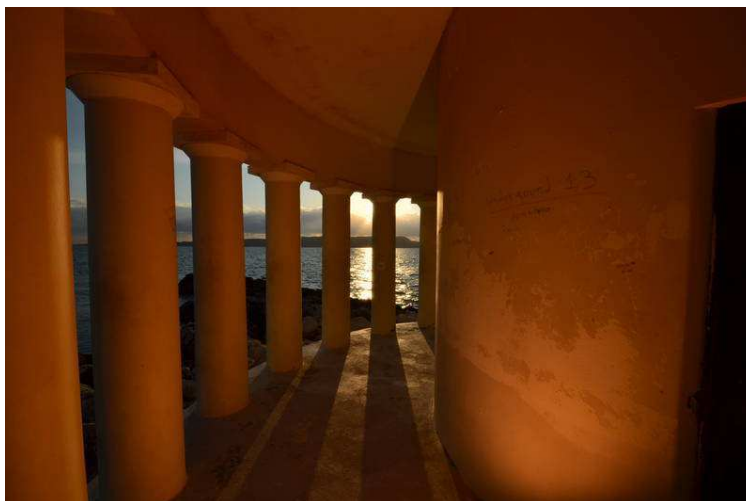
Στη ρωγμή του χρόνου

Πέρασαν οι μήνες. Ούτε που το καταλάβαμε. Η τελευταία μας συνάντηση, κάπου εκεί στα μέσα του φθινοπώρου, έδινε την εντύπωση πως πολύ σύντομα θα τα “λέγαμε” από τα ίδια πάντα μετερίζια κι ας έμπαινε ο τόπος, δειλά και διακριτικά τότε, στην πρόωπη προεκλογική εποχή του. Κι ύστερα, ήρθαν οι σεισμοί. Κι έγινε η αγωνία και η αναμονή μεγαλύτερη. Το προκαθορισμένο ραντεβού μας με το τεύχος, είχε για τα καλά δώσει τη θέση του στις σεισμικές προτεραιότητες. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει η πολυτέλεια της έκδοσης, όταν οι κάτοικοι του νησιού έπρεπε να προσπαθήσουν για τα αυτονόητα. Κι ας ήταν για εμάς, συντάκτες και φίλους του Έστω, η έκδοση του απαραίτητη προϋπόθεση για την επαναφορά του τόπου στους φυσιολο-

γικούς ρυθμούς του. Ένα σημάδι, δηλαδή, πως αντέξαμε, αγωνιστήκαμε, τα καταφέραμε.

Ο χρόνος πέρασε. Κι ήρθε το πλήρωμά του. Οι ρωγμές του τόπου, όσο επιβλητικά κι αν στέκουν σαν μνημείο τραυμάτων και αντοχών, δεν στάθηκαν ικανές και άξιες να διεισδύουν περαιτέρω τη ρωγμή του χρόνου. Το Έστω, έστω και με σεισμική καθυστέρηση, επανέρχεται. Σε μια κρίσιμη στιγμή, διεκδικώντας όχι ψήφους και αξιώματα, μα κάτι πιο σημαντικό, την εκτίμηση, την φιλία, την συζήτηση. Αν θα τα καταφέρει, θα το δείξει -τι άλλο- η επιμονή. Του Χρόνου και του Τόπου.

Καλώς Σας (ξανα)βρήκαμε! ■

Εαρινές Συμπαιγνίες

Οι Μέρες του Πάσχα, από μόνες τους κρύβουν μια γλυκειά αναμονή. Είναι ο συμβολισμός τέτοιος, αλλά και η εποχή, που στην ψυχή τους κρύβουν τα μελλούμενα. Τα δεδομένα, λίγο ως πολύ γνωστά. Μετασεισμικές ακολουθίες, κοινωνικές και οικονομικές αγωνίες, πολιτικές διαπραγματεύσεις, εκλογικές θεωπεύσεις, συνδυασμοί και συνδυαζόμενοι. Μπορεί ο χρόνος να πέρασε βαρύς από το τελευταίο τεύχος μας, μπορεί τα σημάδια του τόπου και του χρόνου να στέκονται ανεξίτηλα πάνω στο νησί, όμως το 4ο αυτό τεύχος του Έστω που ξεκίνησε να φτιάχνεται λίγο μετά τα Χριστούγεννα και έφτασε να εκδοθεί το Πάσχα, παραμένει επίκαιρο σε άμεση συμπαιγνία με το χρόνο.

Μαγικές ικανότητες, δεν υπάρχουν. Αλλιώς θα είχαμε εξασφαλίσει και την άνεση της συνεπούς -στο χρόνο- εκδόσεως. Είναι ο σεισμός που σταμάτησε για αρκετό καιρό τις εξελίξεις κι έφερε τους μήνες κοντά. Έτσι, οι μέσα σελίδες μας, ουσιαστικά φυλλομετρούν το διάστημα που πέρασε κι

αναμένουν τις εξελίξεις. Με την εμπειρία του σεισμού, την ομορφιά της εποχής, τη δύναμη της ομάδας, προετοιμαζόμαστε να αναμειχθούμε με την εποχή μας. Το προσεχές χρονικό διάστημα θα είναι σίγουρα έντονο και οι εαρινές συμπαιγνίες θα καθορίσουν τη ζωή του τόπου και το μέλλον των ανθρώπων που για τα επόμενα χρόνια. Η πολιτική σημασία της εκλογικής αναμέτρησης, η προοπτική της αυτοδιοίκησης, η δημοσκοπική καταγραφή των κοινωνικών τάσεων, δημιουργούν απο μόνα τους τη μαγιά σημαντικών εξελίξεων. Παράλληλα, τρέχοντα, απλά, καθημερινά προβλήματα και μόνιμες πλέον αγωνίες, ίσως και να μην αφήνουν περιθώρια για μια αφ' υψηλού θεώρηση των εξελίξεων, που για ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας κρίνονται επιτακτικές. Όπως και να 'χει, η ανάγκη για μια γόνιμη και ουσιαστική συζήτηση, στάθηκε για όλους εμάς, συντάκτες και φίλους του Έστω, μια όμορφη προτεραιότητα. Αν τελικά η σκηνή αντέξει όλες αυτές τις εαρινές συμπαιγνίες, θα το δείξει το χειροκρότημα. Εκλογικό και μη. ■

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ...

ζωή, λευτεριά και τιμή του λαού, Εσύ

κατακόκκινα γαρύφαλλα παντού στον ουρανό

Sine Lege

Νίκος Μπελογιάννης.

«σκέφτομαι πως αυτά τα τρία συστατικά πρέπει να έχει η ζωή: το Μεγάλο, το Ωραίο και το Συγκλονιστικό. το Μεγάλο είναι να βρίσκεσαι μέσα στην Πάλη για μια Καλύτερη Ζωή. όποιος δεν το κάνει σέρνεται πίσω από τη ζωή. το Ωραίο είναι καθετί που στολίζει τη ζωή. η Μουσική, τα Λουλούδια, η Ποίηση. το Συγκλονιστικό είναι η Αγάπη.»

Μη φοβάσαι. Κοίτα ψηλά. Σήκωσε το κεφάλι, τι είναι και το αυχενικό νομίζεις, σύνδρομο του μυαλού και όχι του κορμιού, κοίτα ψηλά, όλοι τον ίδιο ουρανό κοιτάζουμε κι όλοι στο ίδιο χρώμα περπατάμε, σκοτωνόμαστε, μας θάβουνε κι ύστερα από χρόνια μας ξαναοίγουν το λάκκο για να περισυλλέξουνε λέει τα οστά μας, να τα πλύνουνε, να τα βάλουνε σ' ένα κουτί και ν' αναπαυτεί η ψυχή μας. Μόνο που τα χρώματα τούτης της γης δεν παίρνουνε πια άλλους νεκρούς, διαμαρτύρονται οι νεκροθάφτες, μην πεθαίνετε άλλο πια γιατί δεν έχουμε πού να σας βάζουμε, η γη σας δεν σας δέχεται άλλο, δεν λιώνουν τα κορμιά σας αδέρφια, τα σκουλήκια που κάποτε κάνανε τούτη τη δουλειά βγήκανε από το χώμα και καθίσανε στο σβέρκο σας, από γαιοσκώληκες γίνανε άρχοντες του τόπου, και διόλου δεν τους νοιάζει πώς πεθαίνετε πια, δεν πα' να πέφτετε από ταρατσες, από γεφύρια, δεν πα' να σας κόβεται το νήμα γιατί δεν έχετε λεφτά για τα φάρμακα, εξάλλου ούτε καν ο καρκίνος δεν θεωρείται κατάσταση επείγουσα παρά μόνο στα τελευταία του στάδια, αλήθεια σου λέω, το είπε εκείνος που καμώνεται τον μεταρρυθμιστή του ευρωπαϊκού οράματος, στην πραγματικότητα είναι ένα τόσο μικρό ανθρωπάκι, τόσο αδύναμο, τόσο κενό μέσα του, φέρετρο που ούτε νεκρό

κουφάρι δεν αξιόθηκε να δει, φέρετρο που έμεινε στ' απούλητα του νεκροθάφτη.

Πάλι σε πολυλόγησα με τα δικά μου, ήθελα να σου πω απλά πως αν σήμερα κοιτάξεις ψηλά στον ουρανό θα δεις πέταλα από κατακόκκινα γαρύφαλλα να στροβιλίζονται μαζί με την ανοιξιάτικη γύρη. Ένας κόσμος γεμάτος γαρύφαλλα και οράματα. Για το δίκαιο, για το όμορφο, για το ερωτικό, για το ευωδιαστό. Κι εγώ κοιμήθηκα σχεδόν ξημερώματα, είδα στον ύπνο μου πως απόψε θα βγούμε στους δρόμους όλοι με κόκκινα γαρύφαλλα στο πέτο και τη ζωγραφιά του Πικάσο στο χέρι. Πολιτιστική επανάσταση. Γαμημένη πολιτιστική επανάσταση.

Μα όταν ξύπνησα, από τα μεγάφωνα της πόλης ακούγονταν απειλητικά μηνύματα, εγώ γεννήθηκα αντικομμουνιστής και έτσι θα πεθάνω, ποιοι είσατε εσείς ρε διακόσιοι της Καισαριανής, ποιοι κι εσείς οι τετρακόσιοι της Κοκκινιάς, ποιοι είσατε, κάτσατε ποτέ σε θώκους, αγγίζατε ποτέ δρύινα γραφεία, γευτήκατε ποτέ την αλητεία, την ψευτιά, νιώσατε την εξουσία να σας φουσκώνει τα παντελόνια με δήθεν ανδρισμό; Εξαφανιστείτε πια από τη γη, από τη χώρα, από το σύμπαν, δεν θέλουμε Ανθρώπους, εμείς τους Ανθρώπους τους ρίχνουμε στο χώμα άψυχους ξημερώματα Κυριακής, κανείς να μην προλάβει να αντιδράσει, να πεθάνουν όλοι όσοι δώσανε κάποτε ελπίδα και πνοή στον τόπο, να βυθιστούν όλοι στην απελπισία, έχουμε βρει το κόλπο πια, αυχενικό και άγιος ο θεός, έχουμε σπείρει στους ανθρώπους σπασμένους αυχένες, να μην σηκώνουν κεφάλι, να μην αναπνέουν παρά πάνω από όσο τους επιτρέπει η τσέπη τους, οι ανάσες γίνανε πια κερμάτινες, οι αγάπες επί πληρωμή, η ελευθερία θάφτηκε κάπου βαθιά στη γη, κερδίσαμε σας λέω, εμείς, οι άψυχοι, οι κούφιοι, τα κενοτάφια, οι απάνθρωποι, οι αδάκρυτοι, ποια λουλούδια και ποια ποίηση, ένα κι ένα κάνουν δύο, τίποτα άλλο δεν μετράει πια, χάσατε.

Από το πρωί αυτά ακούγονται απ' άκρη σ' άκρη στη μικρή χώρα με τη μνήμη χρυσόψαρου. Κι ο κόσμος φοβήθηκε. Φοβηθήκαμε να ζήσουμε, μ' ακούς; Έφτασα σχεδόν τριάντα και είμαι στην πραγματικότητα ογδόντα. Η γενιά μου είναι οι πεθαμένοι των ξερονη-

σιών, οι σακάτηδες που γυρίσανε από τη Μακρόνησο, οι ανώνυμοι του προαύλιου χώρου του Πολυτεχνείου, οι συμφοιτητές του Πέτρουλα, οι φίλοι του Φύσσα, οι Λαμπράκηδες, οι εικοσάρηδες πια φίλοι του Αλέξη που κάψανε την πόλη της ανανδρίας μοιράζοντας οργασμούς στο διάβα τους, οι μαθητές του Τεμπονέρα που κλάψανε το δάσκαλό τους σαν πατέρα τους, η γενιά μου είναι τα ποιήματα που έγραφε ο Ρίτσος στην εξορία, είναι τα ποιήματα του Αλέκου τα γραμμένα με το ίδιο του το αίμα μέσα στο κελί της απομόνωσης, η γενιά μου είσατε όλοι εσείς που κλαίτε αν δείτε πολύχρωμη πεταλούδα να πετάει κάπου στον Περισσό, η οικογένειά μου είναι όλο το κορμί του Κοροβέση που του το τσακίσανε στις ταρατσες και στα υπόγεια, το στόμα μου ανοίγει και μιλάει τη γλώσσα του Άρη σε κείνο το μπαλκόνι στη Λαμία, τα έχω μπερδεμένα μέσα μου θα μου πεις, αλλά ίσως και όχι, θέλω να κάνω την ασφυξία μου δώρο στους βιαστές μου, αυτοί να πεθάνουνε από βέβαιο πνιγμό, εγώ να ζήσω, να παλέψω, να χάσω και να κερδίσω, να ερωτευτώ και να με ερωτευτούν, εγώ να βγω στους δρόμους και να βροντοφωνάξω τις σιωπές μου, εγώ να συναντήσω όλους εσάς πίσω από τις οθόνες σας, τα δάκρυά μου εξατμίζονται μόλις πέφτουν πάνω στο άψυχο πληκτρολόγιο, τα δάκρυα βλέπεις θέλουν ανθρώπινο ώμο για να πέσουν και να δώσουνε ζωή.

-Νίκο, ήρθε η ώρα.

-Πάμε για καθαρό αέρα ε;

Και ύστερα ένα χαμόγελο γλυκόπικρο. Χαμόγελο Αθανασίας. Τι να μας πει ο θάνατος, όταν ο αγώνας για ζωή και ελευθερία είναι πάντα παρών; Νίκησες. Νίκησες για πάντα. Κέρδισες τη λήθη, το θάνατο, το φασισμό, νίκησες γιατί στάθηκες ορθός, έτσι μόνο αξίζει να πεθάνει ένας Άνθρωπος, για να ζήσει για πάντα μέσα μας, τα παιδιά που θα γεννήσουμε θα είναι τα δικά σου παιδιά, οι στροφές των τραγουδιών θα είναι για πάντα λεύτερες, θέλω να σου υποσχεθώ ότι κάθε χρόνο τέτοια μέρα θα στήνουμε γλέντι. Θα χορεύουμε στητοί και αγέρωχοι, θα τραγουδάμε κόκκινα τραγούδια, κόκκινο το αίμα των ηρώων μας, των αγίων μας, των που δεν γονατίσανε ποτέ, που στηθήκανε απέναντι από την αδικία με ασπίδα

την Ανθρωπιά.

Θέλω να σου υποσχεθώ πως θα σηκωθούμε. Ο λήθαργος είναι για όσους ζουν ήδη νεκροί. Μα εμάς τα στήθη μας θα σπάσουνε από ζωή. Θέλουμε να ζήσουμε. Και θα ζήσουμε. Το αστέρι το δικό μας είναι τα λόγια σου. Καλή αντάμωση

στις σελίδες της Ιστορίας που δεν γράφτηκαν ποτέ σε χαρτί, καλή αντάμωση στην Ιστορία που γράφουν οι κατακόκκινες καρδιές.

Σύντροφε, σήκωσε το κεφάλι σου λέω. Τα γαρύφαλλα πετάνε παντού τριγύρω μας. Ξέρεις τι είναι η άνοιξη στ'

αλήθεια; Είναι η Επανάσταση της ζωής. Σπάσε τους αυχένες των βιαστών σου. Ζήσε.

Σ' ευχαριστώ, Σύντροφε, άγιε και θεέ μου.

Αθάνατος. ■

Η ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ

Ξεμένω από λέξεις

Νίκος Αφαλωνιάτης.

Τρέμω στην ιδέα ότι θα 'ρθει μια μέρα, όταν πλέον τα παιδιά μου θα ξυπνήσουν από την ανεμελιά της παιδικής ραστώνης, και θα με ρωτήσουν τι έκανα τότε που όλα χειροτέρευαν χρόνο με το χρόνο. Τρομάζω στη σκέψη ότι δεν θα 'χω τι να απολογηθώ στον ψόγο ότι δεν υπήρξα εμπόδιο για ένα σύστημα που σιγά-σιγά μας απομόνωνσε και μας σκόρπισε σε μέρη απόμακρα, έτσι που πια ολοκληρωτικά αποδυναμωμένοι μείναμε ο καθένας μοναχός του.

Ιδρώνω αναλογιζόμενος ότι θα σιωπήσω μπρος στη μομφή ότι όταν οι αριθμοί νίκησαν την ίδια τη ζωή, τα όνειρά τους

και τους μύθους μας, εγώ υπήρξα σκιά του εαυτού μου. Αθόρυβος, νομοταγής και ακίνδυνος.

Πώς θα απαντήσω αλήθεια όταν με κρίνουν ότι ανέμενα κάποιους άλλους να βγουν και να κάνουν πρώτοι την αρχή. Και αφού δεν έβλεπα τους άλλους να ξεμυτίζουν προς τι η σιωπή και η αδράνεια.

Τι θα έχω να αντιτάξω όταν θα μου ζητήσουν εξηγήσεις για την ιδιότυπη σύγχρονη κατοχή, την πλήρη κατάρρευση των δικαιωμάτων μας και τη βίαιη φτωχοποίηση.

Τι θα αντιλέξω όταν με στριμώξουν για την ποιότητα της αισθητικής επί των ημερών μας. Πώς ανεχτήκαμε να μας κυβερνούν οι Βορίδηδες; Πώς;

Πώς έγινε και δίχως να το καταλάβουμε δολοφονήθηκε η ελπίδα; Έγκλημα η δολοφονία της ελπίδας. Δια παραλείψεως τελεσθέν. Και δολοφονώντας δια παραλείψεως την ελπίδα, κατά την ιατροδικαστική εξέταση, διαπιστώσαμε την αυτο-

κτονία μας.

Χάνεται η τιμή της γενιάς μας μέρα παρά μέρα. Ξεπέφτουμε μέρα παρά μέρα στην ανυποληψία.

Μέρα παρά μέρα ξεμένω από λέξεις.

Πού να 'ξεραν όμως.

Οπλίζομαι κουφάλες. Και σας περιμένω. Αναζητώ την πραγματικότητα που θα εκφράσει το όνειρο. Ζω για την ψευδαίσθηση. Περιμένω να μου ανοίξετε την πόρτα.

Νομίζοντας πως με έχετε ημερέψει. ■

ΜΟΝΟ-ΔΙΑ-ΛΟΓΟΙ

σε σένα...

Σταύρος Αντύπας.

Σε σένα μιλάω

Που στον αγώνα της επιβίωσης κατέθεσες τα ήρεμα χρόνια της εφηβείας σου. Που έμαθες να παλεύεις και όχι να διδάσκεσαι τις αυτονόητες απολαύσεις της ζωής και τους καλούς της τρόπους.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεις διαφορετικός και τώρα μειοψηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πιάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που έφαγες με τα νύχια σου τη ζωή παραιτούμενος από την απόλαυση της άνεσης. Και τώρα κουρασμένος όπως είσαι, μαλθακό σε φωνάζουν.

Σε σένα

Που έμαθες να παραπονιέσαι για όσα η ζωή σου έφερε. Και τώρα γκρινιάρη σε φωνάζουν, που διεκδικείς ακόμη το αυτονόητο.

Σε σένα

Που κράτησες ψηλά τη σημαία της εξέγερσης. Και τώρα από κόπωση ψυχής τα χέρια σου λύγισαν και σε αλαζονικούς ταγούς της ζωής σου αφέθηκαν χωρίς την παραμικρή αντίσταση.

Σε σένα

Που παρά τα γερασμένα σου μαλλιά, τη μαλθακή φιγούρα σου και το γκρινιάρικο χαρακτήρα σου συνεχίζεις να ελπίζεις πως τα παραμύθια δεν γράφθηκαν για να τα διαβάσεις, μα για να τα ζήσεις.

Κι ελπίζεις ακόμη... ■

ΜΙΑ ΕΤΕΡΟΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

Πάσης φύσεως αντιμνημονιακά υλικά

Η Καλή, η Κακή και η Άσχημη Αριστερά.

Σταύρος Αντύπας.

Η Αρχή της Χρονιάς βρήκε ανθρώπους, οικογένειες και «γενιές» εκεί ακριβώς που τους άφησε το τέλος της προηγούμενης. Το μόνο που φαίνεται να αποκτά ένα ιστορικό ενδιαφέρον, είναι οι προσεχείς εκλογικές διαδικασίες.

Τόσο στους αυτοδιοικητικούς θεσμούς της χώρας, όσο και στις ευρωεκλογές, κυρίως όμως στις διαφανόμενες με βεβαιότητα εθνικές εκλογές, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εναποθέτουν τις όλο και λιγότερες ελπίδες τους για μια άλλη πολιτική αντιμετώπιση της κατάστασης. Και μπορεί να φαίνεται άκαιρη ή ακόμη και ξεπερασμένη η συζήτηση για ιδεολογίες και πολιτικές αρχές, ιδιαίτερα όταν λόγω της κρίσης ο αντιμνημονιακός χαρακτήρας του πολιτικού διαλόγου δεσπόζει, ωστόσο, χωρίς σαφή ιδεολογική τοποθέτηση, διακριτά πολιτικά χαρακτηριστικά και ειλικρινείς κοινωνικές προτεραιότητες, οι εκλογές κι αν ακόμη κερδηθούν (σε μια ριζοσπαστική και προοδευτική κατεύθυνση) θα είναι μια χαμένη υπόθεση και μάλιστα σύντομης διάρκειας και με τραγικές συνέπειες. Η δε απειλή του φασιστικού ανταρτισμού, ως αντίπαλο δέος θα κρέμεται (ξανά) πάνω από το «κεφάλι» της Ιστορίας.

“Και μπορεί να βιώνουμε στιγμές όπου ένα μέτωπο αντιμνημονιακό φαντάζει σήμερα παντελώς δικαιολογημένα ως εθνικό ή κοινωνικό πρόταγμα, όμως το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι μετά το μνημόνιο, τι;”

Η αναδιάρθρωση του πολιτικού πλαισίου και σκηνικού, με όρους απλά και μόνο αντιμνημονιακούς, δε σημαίνει τίποτα. Αυτό συμβαίνει όχι γιατί αποτελεί πλέον την πολιτική φίρμα και μανιέρα της εποχής ή γιατί στην αντιμνημονιακή αγκαλιά σπεύδουν μετανωμένοι και μη να ξεπλυθούν από τη μνήμη του πρόσφατου παρελθόντος. Αλλά γιατί ως πολιτικός όρος από μόνος του δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια μεγάλη

«σούπα», η οποία βράζει λόγω των συνεπειών της κρίσης, αλλά που στο πιάτο της σερβίρονται πολιτικές γαρνιτούρες πάσης φύσεως πολιτικών υλικών. Γι’ αυτό άλλωστε λειτουργεί περισσότερο επικοινωνιακά και συνθηματικά παρά πολιτικά. Εάν δηλαδή υπήρχε στον όρο «αντιμνημόνιο» πολιτικο-ιδεολογικός παρονομαστής, τότε η αντιμνημονιακή συγκυβέρνηση θα αποτελούσε παρελθόν εδώ και καιρό και ο πραγματικά αντιμνημονιακός λαϊκός παραγόντας, ενιαίος κι αδιαίρετος, θα είχε οδηγήσει σε άλλες πολιτικές εξελίξεις.

Με σαφήνεια λοιπόν προκύπτει η προτεραιότητα της ιδεολογικής και πολιτικής συζήτησης. Δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να συνυπάρξουν σε κοινό μετασχηματιστικό στόχο, πολιτικές αρχές και μέθοδοι της αριστεράς και της ριζοσπαστικής, της κομμουνιστικής ή της σοσιαλιστικής, με εργαλεία αντίθετων και αντίστροφων πολιτικών πρακτικών. Η σκέψη αυτή δεν αποτελεί μιςσαλλόδοξο κατάλοιπο ακραίων πολιτικών ενστίκτων, ιδεολογικό φονταμενταλισμό ή εμφυλιακό σύνδρομο, αλλά προκύπτει από την ιστορική εμπειρία σε Ελλάδα και Ευρώπη. Και μπορεί να βιώνουμε στιγμές όπου ένα μέτωπο αντιμνημονιακό φαντάζει σήμερα, παντελώς δικαιολογημένα, ως εθνικό ή κοινωνικό πρόταγμα, όμως το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι: μετά το μνημόνιο, τι; Το δε ερώτημα αυτό που είναι απολύτως επιτακτικό και ουσιώδες, έχει χαρακτήρα κατ’ εξοχήν πολιτικό και ιδεολογικό. Ειδικά τώρα, που οι επερχόμενες σε όλα τα μέτωπα εκλογικές διαδικασίες, πιθανολογείται βασίμως πως θα αλλάξουν άρδην το πολιτικό σκηνικό, μετακινώντας το προς τα αριστερά.

Αναμφισβήτητα, το ένα ζήτημα είναι, ποια Αριστερά, με ποιους όρους και φυσικά με ποιους ανθρώπους και ποια ηθική μπορεί να οδηγήσει σε έναν άλλο δρόμο, έναν άλλο κόσμο. Γιατί όσο ευρύς είναι ο χαρακτηρισμός αντιμνημονιακός, άλλο τόσο ευρύς είναι και ο προσδιορισμός της Αριστεράς.

Η παγίδα της διακυβέρνησης δεν είναι αμελητέα. Ο κίνδυνος να χρεωθεί την αποτυχία ενός ήδη αποτυχημένου συστήματος διακυβέρνησης, να παρασυρθεί σε άστοχους παραγοντισμούς, να εξα-

ντληθεί στα εξουσιαστικά και κυβερνητικά διλήμματα, είναι και ορατός και άμεσος. Η εξουσία ως γένους θηλυκού είναι λάγνα και δελεαστική. Όμως σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να γίνει αυτοσκοπός, ερήμην της κοινωνίας, των κινήματων και των λαϊκών στρωμάτων. Η αλαζονεία, ο εγωκεντρισμός, η εσωστρέφεια, ο παραγοντισμός, είναι παρασιτικά φαινόμενα που στο δρόμο προς την επικράτηση θα προσπαθήσουν να κυριαρχήσουν. Όπως και οι αποκλεισμοί. Γραφειοκρατικά γρανάζια μπροστά στο διακύβευμα της επιτυχίας, θα συνθλίβουν ανθρώπους και συνειδήσεις, διαφορετικότητες και πλουραλισμό. Μπορεί όμως να υπάρξει Αριστερά, με τέτοια συντηρητικά χαρακτηριστικά; Μπορεί να αντισταθεί στα εξουσιαστικά κελεύσματα και να διατηρήσει την πολιτική ηθική της; Μπορεί να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα μια Αριστερά που στο δρόμο της για την εξουσία, θα έχει αφήσει πίσω το σαρκό της;

“Η αλαζονεία, ο εγωκεντρισμός, η εσωστρέφεια, ο παραγοντισμός, είναι παρασιτικά φαινόμενα που στο δρόμο προς την επικράτηση θα προσπαθήσουν να κυριαρχήσουν.”

Δυστυχώς, ο κυβερνητισμός ως πολιτική νοοτροπία, δεν αποτελεί μια ουτοπική εκδοχή μιας άλλης προοπτικής, αλλά μια συστημική παθογένεια της μεταπολίτευσης (και όχι μόνο) που μπορεί να επαναφέρει εξ’ αριστερών, αυτή τη φορά, προσωπικές επιδιώξεις, στελεχιακή «καταξίωση», νόθευση ρευμάτων και ιδεών, αδυσώπητους ανταγωνισμούς μέχρι και εμπαθή πολιτική συμπεριφορά και ευτελισμό του πολιτικού διαλόγου, κίτρινο και συκοφαντικό. Όταν για παράδειγμα στην πολιτική επιχειρηματολογία δεν επιστρατεύει ο γόνιμος αντίλογος, όταν δεν διατυπωθούν επί της ουσίας απαντήσεις και ζητήματα, αλλά επικρατήσουν όροι γυμνού ποδοσφαιρικού χουλιγκανισμού, τότε δυστυχώς η ηθική της αριστεράς, η ψυχή και η σάρκα της δηλαδή, έχουν καταρρεύσει. Όταν οι επι-

κεφαλής κεντρικών ή τοπικών οργανώσεων και κομματικών γραφείων, χρησιμοποιούν ανθρώπους και κινήματα για επικοινωνιακούς και μόνο σκοπούς και όχι για την πολυπόθητη πραγματική πολιτική και κοινωνική ζύμωση, όταν φυλλομετρούν στελεχιακά αξιώματα και περιγαμηνές και με την πρώτη ευκαιρία εκφράζουν ή αποδέχονται διατυπώσεις με προσωπικούς λασπολογικούς χαρακτηρισμούς, με υπονοούμενα, εικασίες και προσβολές για «εξω-κομματικούς» ανθρώπους, τότε δυστυχώς, έχει χαθεί κάθε έννοια ηθικής στην Αριστερά. Και όχι απλά αυτό, αλλά η όποια στόχευσή της για αλλαγή των κοινωνικών σχηματισμών και συνηθειών, θα μείνει γράμμα κενό, θα αποτελέσει μια οριστικά χαμένη ιστορική δυνατότητα, καθώς μια άκρως συντηρητική και φοβική κομματική γραφειοκρατία με «επώνυμα» στελέχη, για άλλη μια φορά, θα έχει στείλει «ανώνυμους» ανθρώπους και «εξω-παραταξιακές» ιδέες στο πολιτικό απόσπασμα.

“Εάν δηλαδή υπήρχε στον όρο «αντιμνημόνιο» πολιτικο-ιδεολογικός παρονομαστής, τότε η αντιμνημονιακή συγκυβέρνηση θα αποτελούσε παρελθόν εδώ και καιρό και ο πραγματικά αντιμνημονιακός λαϊκός παραγόντας, ενιαίος κι αδιαίρετος, θα είχε οδηγήσει σε άλλες πολιτικές εξελίξεις.”

Γιατί δε γίνεται τη στιγμή που καλείται η κοινωνία να επιβιώσει απο τον οδοστρωτήρα της φτώχειας και της εξαθλίωσης και το διακύβευμα των εκλογών είναι το πιο κρίσιμο στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, κάποιοι να συνεχίζουν να είναι «και με τον αστυνόμο και με τον ληστή». Δε γίνεται να ποδηγετούν δημοκρατικές διαδικασίες και να τις αντικαθιστούν με διορισμούς κολλητών, ούτε να συνδιαλέγονται με ταξικούς αντιπάλους αφήνοντας στο έλεος της εκλογικής αρένας Δημοτικούς Δον Κιχώτες και τίθοντας παραπλανητικά την απειλή της κομ-

ματικής προσφοράς σε μέλη και φίλους, να διαμορφώνουν έναν πειθήνιο εκλογικό στρατό που οφείλει να υπακούει σε εκλογικούς μονόδρομους.

Αν αντίθετα, ξεπεράσει το σύνδρομο ή τον αυτοσκοπό της εξουσίας, αν δεν αντικαταστήσει την ουτοπία και την ιδεολογία με αμφίβολες διαχειριστικές εκδοχές, αν δεν σπεύσει να εξαργυρώσει αδιάκριτα την κάθε λογής κομματική προσφορά χωρίς ποιοτικά και ουσιαστικά κριτήρια, αν αφουγκρασθεί τίμια, ανιδιοτελώς, ισότιμα και δημιουργικά την κοινωνία και τα κινήματα και αν επαναφέρει την πολιτική και την ηθική της στο προσκήνιο, τότε η κοινωνία και δη τα λαϊκά στρώματα όχι απλά θα συστρατευθούν μαζί της, αλλά θα της δώσουν και το απαραίτητο χέρι βοήθειας για το επόμενο βήμα. Σε κάθε άλλη περίπτωση, είναι καταδικασμένη να αποτύχει και τότε η υπεροψία, η αλαζονεία, η αδιαλλαξία και η ατολμία της, θα έχουν αποβεί καταστροφικές. Δεν υπάρχει λοιπόν περιθώριο για την Αριστερά εδώ που έφθασαν τα πράγματα, παρά μόνο να ξεπεράσει πάση θυσία την κακή, την άσχημη αλλά ακόμη και την καλή πλευρά της. ■

ΣΑΝ ΧΘΕΣ ΣΤΟΡΥ

Παιδιά, σηκωθείτε

Όταν καμπάνες ακούγονται...

Ελένη Αθανασοπούλου

Φίλες και φίλοι, στη νέα αυγή που ξημερώνει για τη χώρα αλλά και για ολόκληρο τον ελληνισμό που βρίσκεται διασκορπισμένος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αισθανόμαστε την ανάγκη να ζητήσουμε μια μεγάλη συγγνώμη για τα λάθη μας, για τις υπερβολές μας, για τη δυσπιστία μας απέναντι σε θεσμούς και κόμματα, για όλα αυτά τα σφάλματα που εμείς διαπράξαμε τόσα χρόνια στέλνοντας τη χώρα στον Καιάδα -μεταφορικός

και κυριολεκτικός.

*

Εμείς, κυρίες και κύριοι, εμείς φταίμε για όλα. Δεν πιστέψαμε ποτέ τις καλές προθέσεις του κυρίου Πρωθυπουργού και του ξεχωριστού του επιτελείου, δεν δείξαμε ποτέ εμπιστοσύνη στα όσα διεκήρυξε στα αμέτρητα Ζάπεια που μας κάλεσε να τον ακούσουμε, ειρωνευτήκαμε όταν εκείνος έφτασε μέχρι το Βερολίνο και ζητιάνεψε έστω κι ένα βλέμμα της Καγκελαρίου της Ευρώπης, φωνάξαμε ότι τάχα μου στελεχώνει τα Υπουργεία του με τηλεβιβλιοπώλες και πρώην τσεκουροφόρους, ότι χαϊδεύει τρυφερά τα αυτιά των ακροδεξιών συμμοριών που βγήκανε στους δρόμους με μαχαίρια και σκότωσαν τα παιδιά μας, μας είπε ότι η Ελλάδα θα αναλάβει την Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και καγχάσαμε, και τι μας νοιάζει εμάς κύριε Πρωθυπουργέ, εδώ πηδάμε από τα μπαλκόνια κάθε νόχτα, τίποτα δεν εκτιμήσαμε, τίποτα.

Τώρα τι έχετε να πείτε, Άπιστοι Θωμάδες; Τώρα που ολόκληρη η Ευρώπη υποκλίνεται σε μας, στη μοναδική χώρα που υποβίβασε τόσο πολύ το βιοτικό της επίπεδο εν καιρώ ειρήνης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με την πολύτιμη βοήθεια της μαμάς Ευρώπης; Τώρα που τα φώτα της υψηλίου είναι στραμμένα σε αυτή τη μικρή θαυματουργή χώρα που θυσίασε κάνα δυο τρεις γενιές στο κεφάλαιο προκειμένου να σωθεί το σύστημα και ο καπιταλισμός, για να συνεχίσουν να μας πίνουν το αίμα οι κεφαλαιοκράτες ατιμώρητοι, για να συνεχίσουν να πεθαίνουν οι αναρχικοί από απεργία πείνας μέσα στις φυλακές, για να συνεχίσουν να αποκαλύπτονται όλα τα τόσο βρώμικα σκάνδαλα μπροστά στα καθόλου έκπληκτα μάτια μας αλλά εμείς να μην αντιδράμε, να διαβάζουμε καθαρά και ξάστερα πως από την ανακεφαλαιώση των τραπεζών που πληρώσαμε εμείς σώθηκαν οι καρχαρίες, κι ευτυχώς που σώθηκαν γιατί έτσι σώθηκε και η ανά-

πτυξη. Και τώρα στεκόμαστε αμίλητοι και ντροπιασμένοι μπροστά στο ελληνικό θάυμα. Μπροστά στην Ελληνική Προεδρία. Μπροστά στα όσα καταφέραμε μετατρέποντας τη μισή χώρα σε νεκροταφείο και την άλλη μισή σε κάδο μη ανακυκλώσιμων σκουπιδιών. Σιωπούμε γιατί βγήκαμε τόσο λάθος όλοι εμείς οι δύσπιστοι, όλοι εμείς οι αντιδραστικοί, όλοι εμείς που βυθίσαμε τη χώρα σε εμφυλιακό κλίμα, που σπείραμε τον πανικό και την καταστροφή την ώρα που οι ιθύνοντες έχτιζαν τη νέα Ελλάδα. Μια Ελλάδα ισχυρή, με αντισυνταγματικούς νόμους, με νέες φυλακές υψίστης ασφαλείας, με πολίτες μόνιμα υπνωτισμένους, με κανάλια χωρίς άδειες, με καναλάρχεις που είναι ταυτόχρονα εργολάβοι των δημοσίων έργων, με βουλευτές που αγαπούν την τσέπη τους πότε από οτιδήποτε άλλο, ένας όμορφος κόσμος αγγελικά πλασμένος, απόλυτα προσαρμοσμένος στα παγκόσμια πρότυπα εκφασισμού και νεοφιλελευθερισμού, μια χώρα που θα αποτελέσει πεδίο δόξης λαμπρό για τα παιδιά που (δεν) θα γεννήσουμε.

Σωπάστε πια, δεν ακούτε τις καμπάνες της νίκης που ηχούν;

*

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, φανήκαμε αχάριστοι ακόμα και ενώπιον εκείνων που στάθηκαν από την άλλη πλευρά του ποταμού Κβάι, που μας υποσχέθηκαν ότι μπορούν να σταματήσουν την καταστροφή, φτάνει να σταθούμε δίπλα τους, που βγήκαν σε μπαλκόνια και σε ταράτσες και φώναξαν ότι είναι σοσιαλιστές, ότι θα σκίσουν το μνημόνιο όπως σκίζουν οι εξαγριωμένοι και καταπιεσμένοι μαθητές τα βιβλία τους στο τέλος της χρονιάς, τολμήσαμε και ασκήσαμε κριτική στους αυτόκλητους σωτήρες του τόπου που μόνιμα δεν έχουν πλάνο αλλά έχουν

όραμα, πιάσαμε μολύβι και χαρτί και διακηρύξαμε πως δεν τους πιστεύουμε, πως δεν μας αρέσουν, πως δεν θέλουμε άλλο ψέμα, πως έχουμε ανάγκη από αλήθεια, από δικαιοσύνη, από ελευθερία.

Φίλες και φίλοι, μας διακατέχει τέτοιο θράσος, που τολμήσαμε και ασκήσαμε κριτική στις τακτικές και τις ιδεοληψίες της ριζοσπαστικής αριστεράς, γιατί στα ανικανοποίητα αντιμας σταμάτησε να ακούγεται και ως αριστερά και ως ριζοσπαστική. Επιβεβαιώνοντας το ρητό πως η εξουσία είναι κάτι που το πιάνεις με το αριστερό χέρι και το διατηρείς με το δεξί, οι σωτήρες - μας που βλέπουν τις καρέκλες της εξουσίας να τους κλείνουν το μάτι συνωμοτικά όσο πλησιάζουν οι παντός είδους εκλογές - αποδεικνύουν περίτρανα πως και ανεργάτιστοι παραμένουν και πάνω από το συμφέρον του λαού βάζουν και αυτοί το ίδιο όφελος. Τώρα που ξεκίνησε ημιεπισήμως η εποχή του κυνηγιού, οι επίδοξοι πολιτικάντηδες του τόπου βγήκαν παγανιά προκειμένου να μαζέψουν ψήφους από οπουδήποτε, ξεκίνησαν ήδη την αποδόμηση της κάποτε αριστερής τους ιδεολογίας, κρύφθηκαν πίσω από το παραβάν του αντιμνημονιακού προφίλ και έβαλαν στο μίξερ ό,τι υλικό βρήκαν μπροστά τους, προς εκτέλεση μίας και μοναδικής συνταγής: της κατάληψης της εξουσίας.

Η περήφανη Ελλάς αποδεικνύει περίτρανα πως έχει ιστορική μνήμη χρυσόψαρου, λησμονώντας τα ιστορικά γεγονότα των τελευταίων εξήντα χρόνων, ξεχνώντας τους λαϊκούς αγώνες, το αίμα που χύθηκε στα βουνά και το δάκρυ που χύθηκε στη Βάρκιζα από κάτι άντρες ίσαμε και πάνω· όχι ρε παιδιά, δεν θέλουμε να πάμε μπροστά, θέλουμε να ξαναπάμε πίσω, θέλουμε να ξαναβυθιστούμε στο σκοτάδι, θέλουμε να ξαναπιάσουμε πόστο στα ξερονήσια, θέλουμε να εκτελέ-

σετε πάλι το Μπελογιάννη και να σκοτώσετε για δεύτερη φορά τον Λαμπράκη, ξεχάσαμε, δεν θυμόμαστε τίποτα, θέλουμε να φαγωθούμε σαν τα σκυλιά πριν τις εκλογές, μέχρι και οι δεξιοί μας κοιτάνε και γελάνε, θέλουμε επιτέλους την εξουσία και θα την πάρουμε χωρίς να μας ενδιαφέρει το ιδεολογικό κόστος.

*

Δηλαδή ρε αχάριστε λαέ, τι θέλεις πια; Η Δεξιά με τις ευλογίες του Συντηρητισμού και του Νεοφιλελευθερισμού δεν σου κάνει, η Αριστερά με τις ευλογίες της Αμερικής δεν σου κάνει, όλα σου βρωμάνε, πουθενά δεν σε βρίσκουμε, βουλώστε το επιτέλους ανθρωπάκια με τις άδειες τσέπες και τα γεμάτα όνειρα, μας ενοχλείτε την ώρα που προσπαθούμε να σώσουμε τον τόπο.

Οχι αγαπητές φίλες και φίλοι, δεν μας ενδιαφέρετε. Και μην ξανατολμήσετε να αμφισβητήσετε το αριστερό μας προφίλ. Εμείς φταίμε δηλαδή που το δεξί μας προφίλ είναι εκείνο που γράφει καλύτερα στις κάμερες των καναλιών;

*

Σε μια κρίσιμη καμπή της ιστορίας, η κινητοποίηση του κυρίαρχου λαού είναι η μόνη λύση. Κανένας σωτήρας δεν θα πέσει στις αγκαλιές μας ως μάννα εξ ουρανού. Ας οργανωθούμε μακριά από τοξικούς ανθρώπους και καταστάσεις, δεν τους έχουμε ανάγκη εξάλλου. Ας μην επαναλάβουμε τα ίδια ιστορικά λάθη.

Ας γράψουμε επιτέλους εμείς τη νέα Ιστορία.

Αλλιώς, αγαπημένη Γιάννη Ρίτσο, οι μόνες καμπάνες που θα σημάνουν θα είναι εκείνες της κηδείας μας.

Παιδιά, σηκωθείτε. ■

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Κλιματική αλλαγή & Κλασματικές απώλειες στην Ελλάδα

Ατακτη υποχώρηση στην Ε.Ε για το Κλίμα.

Σταύρος Αντύπας.

26 Ιανουαρίου 2014

Για άλλη μια φορά το ζήτημα των προτεραιοτήτων της Ε.Ε. επανέρχεται στο προσκήνιο και μάλιστα υπό την προ-

εδρία της χώρας μας. Έτσι, επιβεβαιώνεται και πάλι, πως με την προσοχή στραμμένη στους οικονομικούς δείκτες, στις νομισματικές ισοτιμίες, στα κέρδη και τις ζημιές αναπτυξιακών πολιτικών, εύ-

κολα και ύποπτα, έχει περάσει σε δεύτερη μοίρα η τύχη της κλιματολογικής ισορροπίας. Το ίδιο έχει συμβεί και σε άλλα περιβαλλοντικά ζητήματα. Δεν εξηγείται αλλιώς, η ακόμη πιο περιέργη και επικίν-

δυνα προσέγγιση της Ε.Ε. για χαλάρωση των στόχων μείωσης εκπομπών αερίων. Χαλάρωση, η οποία απέχει κατά πολύ από τις προσαγές της επιστήμης σχετικά με την κλιματική αλλαγή και υποχωρεί από τον όποιο προηγούμενο προγραμματισμό για τον εκσυγχρονισμό του ευρωπαϊκού ενεργειακού μοντέλου σε πιο φιλικά πρότυπα.

Επομένως, αν και δεν έχουν περάσει δύο χρόνια από τις τελικές προτάσεις των αρμοδίων ευρωπαϊκών οργάνων για συντονισμό δράσεων με την παγκόσμια κοινότητα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δείχνει να υπαναχωρεί από τις έως τώρα προτάσεις και υποδείξεις της επιστημονικής κοινότητας. Αντ' αυτού προτείνει αποδέσμευση από τις ενδεδειγμένες ενεργειακές και κλιματικές πολιτικές της Ε.Ε. έως το 2030. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο στόχος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι η συγκράτηση της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας στους 2°C μέσω της μείωσης εκπομπής αερίων του θερμοκηπίου και της διείσδυσης Α.Π.Ε. στο ενεργειακό μοντέλο της Ευρώπης, μόλις προ ολίγων 24ώρων.

Αραγε, από πού προκύπτει αυτή η «αισιοδοξία» της Ε.Ε. για την Κλιματική Αλλαγή, ώστε να σπεύσει σε αυτήν την άτακτη υποχώρηση; Με αριθμητή τα νούμερα και τα μεγέθη που αντιπροσωπεύουν τον προσανατολισμό της παγκόσμιας οικονομίας και (κοινό) παρονομαστή τις επιπτώσεις της καθεστώσας μορφής ανάπτυξης, το τελικό κλάσμα, δεν δείχνει αισιόδοξο. Φαινόμενα όπως αυτά του θερμοκηπίου και της αλόγιστης και σπάταλης εκπομπής αερίων, της υπερθέρμανσης του πλανήτη και της ενεργειακής του εξάντλησης έχουν ήδη αρχίσει την καταστροφική τους πορεία. Επομένως η προτεινόμενη από την Επιτροπή αδράνεια για τους όρους που επέβαλαν διεθνείς συμφωνίες για περιορισμό των αιτιών της κλιματικής αλλαγής δεν δικαιολογείται. Ειδικά τώρα που ο σύγχρονος κόσμος θα μπορούσε να τα αντιμετωπίσει δραστικά και έγκαιρα, αν φυσικά διέθετε και την ανάλογη πολιτική βούληση. Το ερώτημα είναι πόσο αναγκαία και επίκαιρη θα ήταν μια τέτοια ουσιαστική πολιτική στόχευση, σε μια Ευρώπη που προσπαθεί αυτή την εποχή να βρει λύση στο τεράστιο χρέος της και τις παρενέργειές του. Μήπως μια περιβαλλοντική συζήτηση αυτή τη στιγμή φαίνεται ως περιττή πολυτέλεια;

Για την Ελλάδα, σύμφωνα όχι με κάποια ακραία οικολογική οργάνωση ή κάποια -όπως πολλοί αναφέρουν- πρώην

«γραφική συνιστώσα της αριστεράς», αλλά σύμφωνα με την ίδια την Τράπεζα της Ελλάδας, το κόστος μόνο από την κλιματική αλλαγή και χωρίς να υπολογίζεται η επιβάρυνση της κλιματικής αλλαγής από τις μελλοντικές εξορύξεις υδρογονανθράκων για την ελληνική οικονομία θα είναι τεράστιο. Επίσης η σωρευτική ζημιά για την οικονομία μέχρι και το 2100 θα φθάσει τα 701 δισ. ευρώ, δηλαδή θα ισοδυναμεί με το τριπλάσιο του σημερινού ετήσιου ΑΕΠ της χώρας, πριν καν ολοκληρωθεί η μείωσή του, λόγω της διαρκούς ύφεσης. Τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από έκθεσή της που δημοσιεύτηκε το 2011 και τεκμηριώθηκε από διαπρεπείς επιστήμονες.

“Γιατί κι αν ακόμη δια μαγείας ανακαλύπταμε σήμερα τη λύση του οικονομικού προβλήματος, τι σημασία θα είχε, αφού σε λίγα χρόνια η σωρευτική ζημιά από τις αντι- κλιματικές πολιτικές θα ήταν μη αναστρέψιμες.”

Κι ακόμη, θα υπάρξουν σημαντικές αρνητικές επιπτώσεις σε πολλούς τομείς στην Ελλάδα, όπως στους τομείς της **γεωργίας**, των **δασών**, της **αλιείας**, του **τουρισμού**, των **μεταφορών**, στις δραστηριότητες σε παράκτιες περιοχές και στο δομημένο περιβάλλον. Οι επιπτώσεις αυτές θα οδηγήσουν σε μείωση της παραγωγικότητας, σε απώλεια κεφαλαίου και σε επιπλέον δαπάνες για την αποκατάσταση των ζημιών, όσον αφορά τη βιοποικιλότητα και τα οικοσυστήματα της Ελλάδας, αλλά και την υγεία των κατοίκων. Κι όλα αυτά χωρίς να υπολογίζεται η επιβάρυνση τις κλιματικής αλλαγής από τη νέα εξορυκτική δραστηριότητα στο Ιόνιο, την Κρήτη και την φίλη και γείτονα Κύπρο. Λόγω αυτής της δραστηριότητας υπάρχει πιθανότητα ατυχήματος λόγω σεισμού ή μηχανικής βλάβης. Ένα τέτοιο ατύχημα θα προκαλέσει τεράστια καύση και οι παραγόμενοι ρύποι θα διαχυθούν στο Μεσογειακό ουρανό άμεσα και σύντομα. Με αυτά τα δεδομένα υπάρχει νόημα να συζητάμε αποκλειστικά για το ελληνικό ή ευρωπαϊκό χρέος εις βάρος άλλων θεμελιωδών προβλημάτων, όταν με μαθηματική ακρίβεια αποδεικνύεται ότι η συζήτηση για τα οικονομικά και προσχηματική είναι και πρόδηλη των πραγματικών επιλογών των ταγών της Ε.Ε. και των συμφερόντων που υπηρετούν; Γιατί κι αν ακόμη δια μαγείας

ανακαλύπταμε σήμερα τη λύση του οικονομικού προβλήματος, τι σημασία θα είχε, αφού σε λίγα χρόνια η σωρευτική ζημιά από τις αντι- κλιματικές πολιτικές θα ήταν μη αναστρέψιμες.

Όλα αυτά βέβαια, φαντάζουν ψιλά γράμματα, για τους πολιτικούς εκείνους κομιστές στην Ελλάδα αλλότριων και αλλοτριωμένων συμφερόντων, που επιδιώκουν ανεξαρτήτως κόστους, την εύρεση πόρων και πρωτογενών πλεονασμάτων, εις βάρος των φυσικών πλεονεκτημάτων της χώρας. Αξίζει άραγε η όποια έστω και με πιθανότητες επιστημονικής φαντασίας οικονομική ανάκαμψη, εάν θυσιαστεί η προοπτική της χώρας σε βάθος δεκαετιών, σε ανθρώπινους και φυσικούς πόρους; Αξίζει, η επιδιωκόμενη για το 2047 εξόφληση των μνημονιακών χρεών, όταν περίπου 20 χρόνια μετά, θα έχουν ολοκληρωτικά εξαφανισθεί, οι αναγκαίοι για επιβίωση φυσικοί πόροι ενώ τμήματα του πληθυσμού θα έχουν εξοριστεί από τις πόλεις και τα χωριά των παππούδων τους;

Μια πρόσφατη μελέτη που είδε το φως της δημοσιότητας σχετικά με την άνοδο του επιπέδου της θάλασσας από το λιώσιμο των πάγων εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, εξαίρεσε **π.χ την Κεφαλονιά**, από τις περιοχές βύθισης. Κι όμως, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να αποτελέσει αφορμή για πανηγυρισμούς ή εφησυχασμό.

“Πόσο αναγκαία και επίκαιρη θα ήταν μια τέτοια ουσιαστική πολιτική στόχευση, σε μια Ευρώπη που προσπαθεί αυτή την εποχή να βρει λύση στο τεράστιο χρέος της και τις παρενέργειές του, με αποτέλεσμα μια περιβαλλοντική συζήτηση να φαίνεται αυτή τη στιγμή περιττή πολυτέλεια;”

Γιατί την ίδια στιγμή, λόγω της επιγενόμενης μεσοσταθμικής ανόδου της θερμοκρασίας, της παρατεταμένης ανομβρίας και ξηρασίας, των έκτακτων και επικίνδυνων ακραίων καιρικών συνθηκών, παραδοσιακοί τομείς οικονομικής δραστηριότητας θα έχουν εκλείψει, άνθρωποι θα έχουν οδηγηθεί στη μετανάστευση και ο φυσικός πλούτος θα έχει αλλοιωθεί σε τέτοιο σημείο, ώστε ακόμη και η Κεφαλονιά να θυμίζει έναν άλλο τόπο, αφρικανικών χαρακτηριστικών. Επομένως, δεν έχει καμία απολύτως σημασία η όποια διάσωση ενός οικονο-

μικού ευρωπαϊκού «μοντέλου» σήμερα, πάνω σε σκονισμένα θεμέλια αφρικανικής «ανάπτυξης» αύριο.

Η επιχειρηματολογία των μεγεθών και η όψιμα εμφανισθείσα διπλωματία των αριθμών, ἔστω και χωρίς απόλυτη λογιστική τεκμηρίωση, πολιτικά δικαιολογεί τους συσχετισμούς στο διεθνές στερέωμα. Επίσης δικαιολογεί τις πολιτικές που επιλέγονται και ακολουθούνται, τα κράτη και τις κοινωνίες που βρίσκονται ή θα βρεθούν σε καθεστώς ομηρίας και φυ-

σικά τις γεωπολιτικές εξελίξεις που αναμένονται έντονες και μακάρι όχι δραματικές το προσεχές διάστημα. Σε κανένα όμως βαθμό δεν δικαιολογούν την επιμονή σε αναπτυξιακές πολιτικές που μακροπρόθεσμα εξαφανίζουν την ψυχή και την καρδιά του πλανήτη λόγω της κλιματικής αλλαγής, πόσο μάλλον όταν πίσω από άψυχους αριθμούς αλλά πάνω στον ίδιο πλανήτη, κρύβονται ψυχές ανθρώπων και γενεών ολόκληρων. Έτσι, το τεράστιο κόστος που θα πληρώσει η γε-

νιά των παιδιών μας από πρακτικές που ενώ έχουν κοστολογηθεί και επισημανθεί ικανοποιητικά δεν φαίνεται να περιορίζονται, θα είναι πράγματι βαρύ. Εκτός εάν συλλογικά αποφασίσουμε στο κλάσμα της διευρυμένης και ολομέτοπης ανάπτυξης να αντικαταστήσουμε τους αριθμούς με ανθρώπους. Τότε μόνο, ένας άλλος κόσμος εκτός απο εφικτός, θα γίνει και βιώσιμος. ■

ΤΑ ΣΕΙΣΜΟ-ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Σεισμός, Σεισμός, Σοσιαλισμός

γράφει το

(α)κακο αρνι.

σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης η Κεφαλονιά, το νησί δεν αντέχει το βάρος της κοιλιάς του Υπουργού

Συντοπίτισες και συντοπίτες,

σας μιλά η ελεύθερη φωνή του πληγέντος από τα στοιχεία της φύσης λαού του περήφανου νησιού μας. Φίλες και φίλοι μου, όλοι μαζί μπορούμε και πρέπει να σηκώσουμε κεφάλι μετά από τούτο το βαρύ χτύπημα της μοίρας.

Αδέρφια, οι ώρες είναι δύσκολες αλλά εγώ πρέπει να σας αποκαλύψω τα μυστικά σχέδια των άπλυτων, άθεων και μονίμως αζούριστων φίλων του χάους, του πανικού και της τρομοκρατίας. Αυτοί κυρίες και κύριοι κρύβονται πίσω από το χτύπημα του θεού Εγκέλαδου, αυτοί κατέβηκαν στα έγκατα της ιερής μας γης και τα έκαναν πλακάκια με τις δυνάμεις του Σκότους, αυτοί έσπειραν τη διχόνοια στις τεκτονικές πλάκες και τις έκαμαν να συγκρουστούν μεταξύ τους, αυτοί συντάραξαν τα σπίτια και τις ξερολιθίες μας, αυτοί προσπαθούν να μας γκρεμίσουν όσα φτιάξαμε και να μας στερήσουν όσο ψωμί φάγαμε στα πλούσια χρόνια του Πασόκ.

Αλλά η συμφωνία με το διάβολο δεν θα τους περάσει, γιατί ο Θεός είναι μαζί μας, με μας και με την Αγία και Ομοούσιο Κυβέρνησή μας, με τον Πρωθυπουργό μας που διατηρεί μάλιστα και το δικαίωμα να ανεβαίνει στο Όρος Σινά και να συνομιλεί μαζί Του, τα έχει πει και ο λαλίστατος και ορθός σε όλα του Υπουργός Υγείας άλλωστε, ό,τι κείται εκ δεξιών είναι καλό, ό,τι υπάρχει εκ ευονύμων είναι του διαόλου (κάλτσα).

Αλλά ημεείς αδέρφια, γνωρίζουμε το σωστό και το καλό. Και εις ταύτας τας δύσκολας ώρας, δέον όπως συρρεύσουμε εις τας εκκλησίας και προσευχηθώμεν δια την σωτηρίαν του τόπου, δέον όπως επίσης όπως συμπαταχθώμεν με την Αστυνομία, το Λιμενικό, το Στρατό Ήρρας και τους Λοκατζήδες -που είναι και ωραία παιδιά συνήθως- προκειμένου να αντιμετωπίσουμε τον κίνδυνο καταβύθισης του νησιού και την καταγραφή του στην Ιστορία ως Ατλαντίδα number 2 - και σιγά να μην καταδεχθούμε να γίνουμε εμείς νούμερο δύο σε κάτι στην τελική- ή ακόμα χειρότερα, τον κίνδυνο απόσχισης Ληξουρίου-Αργοστολίου, πράγμα που πολλοί από μας θα το εύχονταν βεβαίως βεβαίως, αλλά αποτελεί θεματική ενότητα άλλου άρθρου, ακόμα μεγαλύτερου βάθους, συγγραφικής ωριμότητας και γελοιότητας.

Αδέρφια μου, αλήτες, πουλιά, σε τέτοιες ώρες να έχετε υπόψιν σας, πως μόνον ο σκληρός πυρήνας του κράτους δύναται να προσφέρει βοήθεια στον χτυπημένο άσχημα από τη μοίρα λαό. Στραφείτε εκεί που σας νιώθουν, σας βοηθάνε και σας στηρίζουν, μόνο επειδή έτυχε να γεννηθείτε στην Ελληνική Επικράτεια, αλλιώς, άμα ήσασταν τίποτις τυχάρπαστοι

μελαμψοί εξ Ασίας ορμώνονοι, οι εντολές των αρμοδίων υπουργών και δημοσιογράφων θα ήταν να σας πνίξουν και να μη βγάλετε και κιχ. Και πριν ξεροβήξετε, αντέστε μου στο μπάνιο να πλύνετε χεράκια γιατί έχουν πάνω αιματάκι. Και το αίμα είναι δύσκολος λεκές, όπως όλες οι σωστές νοικοκυρές γνωρίζουν.

Στραφείτε εκεί που πρέπει αδερφοί εν Σαμαρά, και τώρα που έρχονται και εκλογές κάντε αυτό που η άσπιλος συνείδησή σας σας υπαγορεύει. Τούτες τις μέρες που οι πολιτικάντηδες -συμπαθάτε με, οι πολιτικοί ήθελα να πω- τριγυρνούν από δω κι από κει στο νησί μοιράζοντας τσάι και συμπάθεια και ρίχνοντας απόχη για ψήφους, πιάστε τους αλά μπρατσέτα, κάμετέ τους μια βόλτα στις ομορφιές του νησιού και ζητήστε τους την Άρτα με τα Γιάννενα.

Θα σας τα δώκουνε όλα, αδέρφια μου. Εξάλλου, μια απλή σύγκριση της επίκλησης του Χριστόδουλου Ξηρού, η οποία κοστολογήθηκε με το ποσόν των 4.000.000 Ευρώ, και της οικονομικής βοήθειας προς το πληττόμενο νησί μας, που κοστολογήθηκε με το ποσόν των 100.000 Ευρώ, δείχνει σαφέστατα τις προτεραιότητες των αρμοδίων Αρχών.

Άλλωστε το πυρ, οι λιμοί, οι λοιμοί και οι καταποντισμοί ευνοούσαν πάντοτε τα σκληροπυρηνικά -άντε πάλι λάθος έκαμα στη λέξη, τα φιλειρηνικά ήθελα να πω- καθεστώτα.

υ.γ. 1: στο πλαίσιο των σημερινών και παντοτινών εκδηλώσεων στήριξης για το νησί που όλοι αγαπάμε να μισούμε, να ενημερώσουμε τους ιθύνοντες πως, α) δεν ξενερώνουμε ποτέ, κουφάλες σεισμο-

λόγοι, και β) εδώ ρε δεν πεθάναμε από έρωτα, από εγκέλαδο θα πεθάνουμε;

♫ βαστάτε αδέρφια,
παραπότζί πότζί πο ♫

υ.γ. 2: σύμφωνα με αποκλειστικό ρεπορτάζ που έδωσε στη γράφουσα κάτοικος του νησιού που ανάρρωσε από βαρύ νόσημα όταν πέρασε κάτω από την εικόνα του σάντα γεράσιμου τση δεκάξι τ' αυ-

γούστου, κάθε που ξανακουνάει ακούγεται μια φωνή από τα σωθικά τση γης που τραγουδάει όλο χαρά και ξενοιασιά:

♫ κάτσε καλά,
κάτσε καλά γεράσιμε ♫

υ.γ. 3: μέγκα τσάνελ: δάκτυλος ξηρού στο σεισμό στην κεφαλονιά // ομάδα αληθείας νδ: δάκτυλος λαφαζάνη στο σεισμό στην κεφαλονιά // εκκλησιαστικοί πατέ-

ρες: δείγμα του τι παθαίνουν οι άθεοι που ψήφισαν βουλευτή του σύριζα στην κεφαλονιά // (α)κακο αρνί: ρε άγιε γεράσιμε την κυβέρνηση σου είπα να ρίξεις, όχι τα σπίτια μας!

♫ τα δώδεκα ευαγγέλια,
τα βγάζω δεκατρία ♫

υ.γ. 4: λε- λε- λευτεριά λευτεριά στον Γιακουμάτο (τρεις) ■

του εγκέλαδου παιδιά

Sine Lege

η φωτογραφία είναι τραβηγμένη κάποιον αύγουστο στην παραλία των πετανών της κεφαλονιάς

παράθυρο στον ουρανό και θύρα στο αιώνιο αγέρωχη και όμορφη στολίζεις το Ιόνιο μέσα στις γης τα έγκατα παλεύουν οι θεοί σου ποιος θα σε κάμει να του πεις τώρα είμαι δική σου

ένα νησί παράταιρο και απ' έξω από τα τείχη

της χώρας που πάει της τέλειωσε και η χαρά και η τύχη σαν πέφτει η νύχτα σείεται, σαν ξημερώνει ανθίζει ο μάστορας πολύτροπος· κάθε πρωί το χτίζει

ανέβα στην κιθάρα μου και άνοιξε τη φωνή σου των άλλων τις αποκοτιές κάμε τες λογική σου κι αν απορείς που σ' έριξε στο χώμα αυτό η μοίρα το μετανιώνεις μόλις πεις άγκυρες τώρα βίρα

γιατί ξανά μες σε χορούς και γλέντια θα ιδωθούμε αγάντα εσύ νησάκι μου να 'ρθω να αγκαλιαστούμε κι όσο το αίσθημα γιορτής σαν σε κοιτώ θεριεύει τόσο θυμώνει ο εγκέλαδος και με μανία ζηλεύει

εδώ τα πράσινα νερά νικούν τους καρχαρίες έλα το βράδυ να σου πω θαλάσσιες ιστορίες κι άσε τους ψηφοκυνηγούς τάχα μου να δακρύζουν η ανάγκη τους περίσσεψε και άδικα πασχίζουν

και μην ξεχνάς τα πρωινά όταν θωρείς τον Αίον να σκέφτεσαι αιώνια εγώ πως μόνο εσέ προσμένω να ταξιδέψουμε μαζί με σένα στα ηνία ανέμη του σφυγμού μου εσύ, κυρά Κεφαλληνία ■

ΖΑΠΠΕΙΟ MEGA-PON

Από τα τηλεοπτικά σαλόνια της Προεδρίας... ...στα πραγματικά αλώνια της φτώχειας.

Σενάρια μιας άλλης Ευρώπης.

Σταύρος Αντύπας.

12 Απριλίου 2014

Πλησιάζει ο καιρός που το αντιφατικό φαινόμενο της Προεδρίας μιας πτωχευμένης χώρας σε μια φιλόδοξη Ήπειρο κλείνει την ιστορική του πορεία και μάλιστα μέσω μιας εκλογικής ευρωπαϊκής διαδικασίας, καθοριστικής για το μέλλον του συγκεκριμένου ευρωπαϊκού μορφώματος.

Ασφαλώς, η «Ελληνική Προεδρία 2014» από μόνη της δεν σήμαινει και πολλά. Άλλωστε, σε αυτήν την Ευρώπη, πάντοτε αλλού είναι τα επιτελεία και τα διευθυντήρια, αλλού διαμορφώνεται ο στρατηγικός σχεδιασμός και αλλού, σε άλλα «Ζάππεια» Μέγαρο, φωτογραφίζονται τα ευτυχημένα ψεύτικα χαμόγελα μιας δήθεν ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Η φετινή Προεδρία όμως, αποτε-

λεσε μια σημαντική καινοτομία. Είναι ένα αμάχητο τεκμήριο της καταστροφής, της κρίσης, της λεηλασίας και της προοπτικής που επιφέρει ένα οικονομικό οικοδόμημα, ένα τεράστιο νομισματικό μόρφωμα, που υποτάσσει ανθρώπους, λαούς, πατρίδες, στην μάταιη λάμψη του χρήματος και των ομολόγων. Η με αυτήν την έννοια, ανάδειξη της πτωχευμένης Ελλάδας στο "προεδρικό αξίωμα",

ήταν μια καλή ευκαιρία να αντιληφθούμε όλοι, εάν αυτό που σήμερα λέγεται Ε.Ε., έχει νόημα ύπαρξης. Γιατί πολύ απλά η χώρα μας, είτε προεδρεύει είτε όχι, αποτελεί μνημείο πραγματικής άσκησης της ρεαλιστικής κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής και απόδειξη των συνεπειών της.

“Η υποβόσκουσα κοινωνική έκρηξη, όσο κι αν επιχειρείται η ματαίωση της με ημίμετρα αναπτυξιακών προγραμμάτων και αέναων εξαγγελιών, κάποια στιγμή, θα συμπαρασύρει στην καταστροφή το συγκεκριμένο μόρφωμα.”

Το τελευταίο διάστημα, ιδιαίτερα μετά την έκρηξη της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης, έχουν γραφτεί μύριες αναλύσεις, μελέτες, στατιστικές και απόψεις για την πολιτική και οικονομική κατάσταση της γηραιάς ηπείρου. Τα συμπεράσματα, παρά την επιστημονική τους επάρκεια, τον πλουραλισμό των ιδεών και την ακρίβεια των προσεγγίσεων τους, δεν στάθηκαν ικανά μα και άξια για να αντιστρέψουν την πορεία της ευρωπαϊκής καταστροφής. Ίσως, γιατί αυτή ακριβώς η Ε.Ε., από την πρώτη στιγμή χτίστηκε, όχι για να υπηρετήσει ανθρώπους, αλλά για την ανάπτυξη οικονομιών μέσα από ένα συνεργατικό μοντέλο και σε συγκεκριμένο σύστημα. Άρα, αναγκαία υπάκουσε από την πρώτη στιγμή στους σκληρούς νόμους της αγοράς, που μέσα σε ένα διάστημα λίγων δεκαετιών, οδήγησαν απαρέγκλιτα στην πλήρη επικράτηση του κεφαλαίου με αυτόν τον εξοικονομικό όπως βλέπουμε στις ημέρες μας τρόπο. Μήπως λοιπόν, προκύπτει η αναγκαιότητα μιας άλλης αντιμετώπισης και λύσης, όχι στα πλαίσια αυτής της ολοκλήρωσης, αλλά μετά την αυτοδιάλυσή της, μέσα σε μια άλλη διαδικασία συμβατή με την ευρωπαϊκή παράδοση και την ιστορική εμπειρία των λαών της;

Η υποβόσκουσα κοινωνική έκρηξη, όσο κι αν επιχειρείται η ματαίωση της με

ημίμετρα αναπτυξιακών προγραμμάτων και αέναων εξαγγελιών, κάποια στιγμή, θα συμπαρασύρει στην καταστροφή το συγκεκριμένο μόρφωμα. Λόγω της δικαιολογημένης ταύτισης πολλών διακυβερνήσεων με σοσιαλδημοκρατικά ή φιλελεύθερα χαρακτηριστικά με αυτήν την μορφή ολοκλήρωσης, υπάρχει κίνδυνος να αναβιώσουν φαινόμενα φανατισμού, βίας, μισαλλοδοξίας ή φασισμού. Γιατί πολύ απλά, όταν τα φερόμενα δημοκρατικά φιλελεύθερα ή σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που «κυβέρνησαν» την Ευρώπη όλα αυτά τα χρόνια, έφεραν ακριβώς αυτά τα αποτελέσματα, τότε η στροφή σε άλλου είδους νοοτροπίες θα πρέπει να θεωρείται τουλάχιστον αναμενόμενη. Άλλωστε η Ευρώπη έχει και στο παρελθόν βιώσει ανάλογες καταστάσεις. Αλλά ακόμη κι αν κάτι τέτοιο δεν είναι κοντινό σενάριο, η με τα σημερινά δεδομένα προοπτική της Ε.Ε. είτε θα οδηγήσει σε σχηματισμό μιας μικρής σκληρής και ισχυρής ομάδας κρατών με αυτοκρατορικές προθέσεις και όλους τους άλλους υποζύγια, είτε σε άκριτους εθνικούς ανταγωνισμούς και αξεπέραστες κοινωνικές διαιρέσεις. Κι αυτό γιατί έχουν εξασθενήσει και αποχρωματιστεί οράματα και ιδεολογίες κοινές για τους λαούς της Ευρώπης, αλλά και γιατί δεν υπάρχει ένας ζωντανός, σύγχρονος, δυναμικός και οραματικός Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός, που θα σπείρει θύελλες στις ευρωπαϊκές συνειδήσεις και θα παρέμβει διάχυτα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Με δεδομένο ότι ο ευρωπαϊκός κοινωνικός χάρτης έχει πλέον μεταβληθεί, ότι ολόκληρες κοινωνικές ομάδες έχουν περιθωριοποιηθεί και οδηγηθεί εκτός μέσου όρου ζωής, ότι τα μέσα παραγωγής

έχουν αλλάξει καταλυτικά και νέες τεχνολογίες έχουν δημιουργήσει άυλες σχέσεις εργασίας, δεν μπορεί αυτή η Ευρώπη να συνεχίζει να υπάρχει με ιδεολογίες περασμένων αιώνων, με αξίες ενός πεθαμένου διαφωτισμού, με κοσμοθεωρίες άλλων εποχών και συσχετισμών. Όταν μάλιστα βιώνουμε στις ημέρες μας τη συγκεκριμένη εξαθλίωση, ειδικά στο νότιο κομμάτι της.

“Γιατί πολύ απλά η χώρα μας αποτελεί μνημείο πραγματικής άσκησης της ρεαλιστικής κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής και απόδειξη των συνεπειών της.”

Αντίθετα, τα νέα αυτά δεδομένα σε συνδυασμό με την εμπειρία της ευρωπαϊκής κρίσης και τη ματαιότητα μιας νομισματικής και μόνο ενοποίησης, οφείλουν και επιβάλλουν μια -με όρους κινηματικούς- νέα συλλογική προσπάθεια. Πίσω από τα σημερινά κινήματα της Ευρώπης που μάχονται κατά των μνημονίων, της φτώχειας, της λιτότητας και της περιθωριοποίησης αλλά και μέσα από τις εξαθλιωμένες λαϊκές τάξεις, μπορεί να δημιουργηθεί ένα μέτωπο ανθρώπων, ιδεών, ομάδων, συλλογικοτήτων, κινήματων, που όταν το πέρασμα του χρόνου φέρει τη συντριβή της Ευρώπης των κερδών και των μονοπωλίων, θα είναι παρόν, έχοντας διατυπώσει ήδη τους όρους ενός νέου εναλλακτικού πολιτικού, κοινωνικού και πολιτιστικού χάρτη. Κάπου εδώ βρίσκεται και η μεγάλη πρόκληση για την ευρωπαϊκή ριζοσπαστική αριστερά αλλά και προσωπικά για τον Αλέξη Τσίπρα. Εάν δηλαδή θα λειτουργήσουν με όρους εσωτερικής πολιτικής «νομιμότητας» και εκλογικής σκοπιμότητας ή πιστοί στο ιστορικό τους χρέος θα δώσουν -σε λίγες μάλιστα ημέρες- τη μάχη για μια «άλλη» Ευρώπη, που τόσο έχουν ανάγκη οι ευρωπαϊκές κοινωνίες και που επιβάλλει πλέον και η ιστορική συγκυρία.

Ήρθε λοιπόν η ώρα, ο δρόμος αυτός που φαντάζει μακρύς, να γίνει σύντομος. ■

Επιθυμία μας είναι το ἔστω να παραμείνει ένα ανοιχτό στο διάλογο και ανεξάρτητο έντυπο το οποίο θα διανέμεται πάντοτε δωρεάν, ειδικά σε περιόδους σαν αυτή που διανύουμε που ακόμα και η ίδια η επιβίωση έχει καταστεί είδος πολυτελείας. Η έντυπη έκδοση του ἔστω και η δωρεάν διανομή του στηρίζεται στην οικονομική ενίσχυση της προσπάθειας των «μικρών περιπλανήσεων» από φίλους και γνωστούς που ενστερνίζονται τους σκοπούς και το πνεύμα της ομάδας μας όπως αυτό εκφράζεται μέσα από την δράση και τις απόψεις μας. Αν θέλετε να συμμετέχετε ενεργά ως μέλη στην προσπάθεια αυτή, μπορείτε να ενισχύσετε οικονομικά τις δραστηριότητες των «μικρών περιπλανήσεων» και του ἔστω.

Εθνική Τράπεζα – Αριθμός Λογαριασμού 315/296115-63 – Μικρές Περιπλανήσεις

Παρακαλούμε θερμά η κατάθεση να έχει ως αιτιολογία το Ονοματεπώνυμο του καταθέτη

ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Τα δεδομένα και το ζητούμενο

προ-(εκ)λογικά συμπεράσματα...

Γιώργος Π. Κρεμμύδας.

«Αν οι εκλογές άλλαζαν κάτι θα ήταν παράνομες» λέει ένα χιλιογραμμένο σύνθημα. Και αυτό που για τον αντιεξουσιαστικό χώρο αποτελεί μαθηματικό αξίωμα χωρίς αμφισβητήσεις, αρχίζει πλέον να διεκδικεί με αξιώσεις το κύρος γενικής αλήθειας, ιδιαίτερα αν προσπαθήσει να κοιτάξει κανείς την καθημερινότητα του με ανεπηρέαστο και αντικειμενικό βλέμμα την επαύριο μιας εκλογικής αναμέτρησης. Δεν χρειάζεται ούτε η γενικευμένη κατάθλιψη που έχει καταλάβει τον κόσμο γύρω μας, ούτε ιδιαίτερες μαντικές ικανότητες για προβλέψει κανείς με βεβαιότητα (παραφράζοντας τον στιχουργό) ότι τίποτα δεν θα αλλάξει ακόμα και όταν τίποτα δεν θα είναι όπως παλιά.

“Γιατί οι λαμπρές σελίδες της ιστορίας αυτού του τόπου, ουδέποτε γράφτηκαν σε κάλπες και ψηφοδέλτια, γράφτηκαν στους δρόμους της συλλογικότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δυναμικής διεκδίκησης.”

Βλέπετε τις εκλογές, σε αντίθεση με το πνεύμα του συντάγματος και το γράμμα του στρατευμένου σε αναγκαιότητες και σκοπιμότητες νομοθέτη δεν τις κάνει ο λαός αλλά η εκάστοτε πολιτική και οικονομική ελίτ κάθε τόπου, ή για όσους προτιμούν τις πιο κλασικές εκφράσεις το πολιτικό και κοινωνικό κατεστημένο. Ο κατ’ όνομα μόνο «κυρίαρχος» λαός, στο μόνο που μπορεί να κυριαρχήσει (όταν το μπορεί) είναι στα πάθη και τα παθήματα του και μοιραία τυφλά θα συρθεί να στηρίζει επιλογές

που έχουν παρθεί πριν από αυτόν για αυτόν σε μυστικούς διαδρόμους και αίθουσες. Ο λαός δεν είναι κυρίαρχος και δεν είναι αυτός που στην ουσία αποφασίζει όταν καλείται παθητικά να επικυρώσει επιλογές και κατευθύνσεις που πατερναλιστικά του υπαγορεύονται από τους πεφωτισμένους ταγούς του. Κατά κανόνα, ο πραγματικά κυρίαρχος λαός τις αποφάσεις του δεν τις παίρνει σε ουρές και σε παραβάν αλλά σε δρόμους και σε πλατείες αν όχι σε ψηλά και άπαρτα βουνά. Γιατί οι λαμπρές σελίδες της ιστορίας αυτού του τόπου, ουδέποτε γράφτηκαν σε κάλπες και ψηφοδέλτια, γράφτηκαν στους δρόμους της συλλογικότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δυναμικής διεκδίκησης.

Εν όψει των εκλογών του Μαΐου του 2014 και χωρίς να έχουν καν ολοκληρωθεί οι διαδικασίες κατάρτισης των Δημοτικών, Περιφερειακών και Ευρωπαϊκών Ψηφοδελτίων, αρχίζουν να διαφαίνονται πλέον τα δεδομένα της αναμέτρησης, οι μεγάλες προκλήσεις αλλά και οι ανθεκτικές στις ψηφοφορίες πραγματικότητες που μόνο με αγώνες στο πεδίο της καθημερινότητας αλλάζουν.

Στην Ελλάδα οι εκλογές για τον Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μετατρέπονται σε αγώνα επιβίωσης των κομμάτων της συγκυβέρνησης τα οποία προσπαθούν να ξεπλύνουν σε ποτάμια και αποστασιοσυμμαχίες την φθορά που υφίστανται εξαιτίας των αντιλαϊκών και αντεθνικών πολιτικών τους. Μένει να αποδειχθεί αν η αντιπολίτευση θα καταφέρει να μετατρέψει τις Ευρωεκλογές σε «δημοψηφισμό» καταγγελίας αυτών των πολιτικών. Ωστόσο, ο χρωματισμός των Ευρωεκλογών με τα διακυβεύματα του ελληνικού δράματος, κρύβουν από τους Έλληνες ψηφοφόρους μια πιο μεγάλη αλήθεια: σε όλη την Ευρώπη αναπτύσσεται ένα έντονο κύμα που έχει ξεπεράσει πλέον τα όρια του Ευρωσκεπτικισμού και αγγίζει τα όρια του Αντι-Ευρωπαϊσμού. Όχι άδικα, οι λαοί της Ευρώπης αρνούνται να υποταχθούν και να αποδεχθούν ως «Ευρωπαϊκό Ιδεώδες» τις σκουριασμένες και ακραία φιλελεύθερες εμμονές μιας ευρωπαϊκής ελίτ που έχει βαλθεί να υπηρετήσει τους αυτοκτονικούς ιδεασμούς του απρόθυμου Γερμανικού Ηγεμόνα. Το τραγικό είναι ότι η ελληνική πολιτική και

οικονομική ελίτ προσπαθεί υψώνοντας την σημαία του Ευρωπαϊσμού να προστατέψει τα προνόμιά της και να κρύψει την ανικανότητα της να πάρει με σοβαρότητα στα χέρια της την μοίρα αυτού του τόπου. Έναν λαό που υποφέρει από την «φιλευσπλαχνία» των Ευρωπαίων εταίρων και δανειστών γίνεται ολόένα και δυσκολότερο να τον πείσεις να αγαπήσει μια Ευρώπη που καταρρέει.

Οι Περιφερειακές εκλογές τείνουν να πάρουν και αυτές τον χαρακτήρα της «καταμέτρησης δυνάμεων» ανάμεσα σε ένα αποσταθρωμένο συγκυβερνητικό συνασπισμό και μια πολύχρωμη, πολύγλωσση και πολυδιασπασμένη αντιπολίτευση. Ταυτόχρονα φέρουν το βάρος της απαξίωσης ενός θεσμού που θα μπορούσε να είναι το μέσο επίλυσης πολλών δυσλειτουργιών. Ο δεύτερος βαθμός αυτοδιοίκησης δεν άρθηκε στο ύψος των περιστάσεων και της αποστολής του, ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, οι «εργοστασιακές ρυθμίσεις» που του κληροδότησε η κεντρική εξουσία ήταν κατώτερες των απαιτούμενων προδιαγραφών για να απογειωθεί και να μεγαλοουργήσει.

“Στην νέα θητεία αναμένεται να ολοκληρωθεί το σχέδιο που οδηγεί στην κατ’ ουσία κατάργηση του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.”

Οι Δημοτικές Εκλογές του 2014 είναι οι σημαντικότερες στην μεταπολεμική μας ιστορία. Η οικονομική καταστροφή που επέφεραν οι ανεργατίστες και εγκληματικές πολιτικές που μας υπαγορεύουν οι «φίλοι» και «σύμμαχοι» «δανειστές» είναι συγκρίσιμη της καταστροφής που υπέστη η χώρα μας κατά τη διάρκεια της Κατοχής και του Εμφυλίου, ίσως και μεγαλύτερη δεδομένης της ανεπανόρθωτης ζημιάς που έχουν υποστεί τόσο ο δημόσιος όσο και ο ιδιωτικός τομέας σε νευραλγικά για την ανόρθωση της χώρας πεδία. Ένα από τα σημαντικότερα προς αυτή την κατεύθυνση εφόδια που έχουν εξανεισθεί τα τελευταία χρόνια είναι αυτό της αισιοδοξίας για το μέλλον και της ψυχικής δύναμης της κοινωνίας να αγωνιστεί. Σε μια κοινωνία τσακισμένη και χωρίς δυνάμεις έρχεται να προ-

στεθεί η συστηματική και σκόπιμη αποψίλωση της αυτοδιοίκησης από ανθρώπινους και οικονομικούς πόρους, ουσιαστικές θεσμικές αρμοδιότητες αλλά πολύ περισσότερο από την διοικητική και οικονομική της αυτοτέλεια που το ίδιο το Σύνταγμα της Ελλάδας προασπίζει (Άρθρο 102 παράγραφος 2). Αυτές οι αλλαγές συντελέστηκαν κατά την διάρκεια της αυτοδιοικητικής θητείας που μόλις λήγει και η οποία συνέπεσε με την άνευ όρων παράδοση της διακυβέρνησης της χώρας στους «φίλους δανειστές». Η αντίσταση που προεβλήθη από πλευράς της Τοπικής Αυτοδιοίκησης σε όλα αυτά ήταν απρόσμενα μηδενική χωρίς να είναι λίγες οι περιπτώσεις της σιωπηλής συναίνεσης με τις υπαγορευμένες αποφάσεις της Κυβέρνησης. Στη νέα θητεία αναμένεται να ολοκληρωθεί το σχέδιο που οδηγεί στην κατ' ουσία κατάργηση του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Το μεγάλο ερώτημα είναι αν από αυτές τις εκλογές θα αναδειχθούν Δήμαρχοι το ίδιο πρόθυμοι στην υποταγή και την αυτοκατάργηση.

Στις «χορτάτες» εποχές που προηγήθηκαν των δανειακών συμβάσεων, των Μνημονίων, της Τρόικας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, η κάθοδος στις εκλογές ξεκινούσε με ένα σημαντικό δεδομένο. Τότε ο κόσμος έλεγε «είμαι» για το κόμμα το οποίο πίστευε και ακολουθούσε. Αυτή η φυλετική και ταυτόχρονα νομαδική προσέγγιση της πολιτικής ταυτότητας – παρά τις διακηρύξεις περί της δήθεν ανεξαρτησίας από τα κόμ-

ματα – έδινε στους υποψηφίους της αυτοδιοίκησης το ισχυρό δεδομένο της κοινωνικής συμμετοχής. Ο Δήμαρχος είχε στο πλάι του, κατ' ελάχιστον, το κομμάτι της κοινωνίας που «φυλετικά» ταυτιζόταν ή αναγκαζόταν στην πορεία (προς την δεύτερη Κυριακή) να ταυτιστεί μαζί του. Κάθε άνθρωπος που έχει υπηρετήσει την Τοπική Αυτοδιοίκηση γνωρίζει πόσο σημαντικό είναι να έχει στο πλευρό του το μεγαλύτερο δυνατό κομμάτι της τοπικής κοινωνίας εξασφαλίζοντας την μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση και συμμετοχή στην διαχείριση των τοπικών ζητημάτων.

“Ο κόσμος που δεν θα πάει να ψηφίσει (και δεν φαίνεται ότι θα είναι αμελητέος) μαζί με τον κόσμο που θα ψηφίσει χωρίς να ταυτιστεί θα είναι τη Δευτέρα των εκλογών και πάλι απών. Φτωχός, αδύναμος, προσβεβλημένος και απαισιόδοξος θα λουφάξει στην άκρη του.”

Ωστόσο οι εποχές αλλάζουν, η Κρίση γεννάει Χίμαιρες. Σε αντίθεση με τις βουλευτικές εκλογές και στο ενδεχόμενο σχηματισμού Κυβέρνησης, την Δευτέρα 26 Μαΐου 2014, είναι απόλυτα βέβαιο ότι κάθε Δήμος της Χώρας θα έχει Δήμαρχο και Δημοτικό Συμβούλιο. Χωρίς αμφιβολία, έτσι είναι τα πράγματα αφού Δήμαρχος εκλέγεται οπωσδήποτε αυτός που θα συγκεντρώσει την εμπιστοσύνη όσων

μπορούν ή όσων θα καταδεχθούν να φτάσουν μέχρι την κάλπη μία ή δύο φορές. Όμως εκείνο που άλλοτε ήταν δεδομένο πλέον θα είναι το ζητούμενο. Το «είμαι» που άλλοτε λεγόταν για κόμματα και συνδυασμούς τώρα έγινε απλό «ψηφίζω». Η πλήρης ταύτιση έγινε το πολύ απρόθυμη ανοχή, αναγκαίο κακό μιας συνήθειας, μιας υποχρέωσης συμμετοχής στις κοινές υποθέσεις. Ο κόσμος που δεν θα πάει να ψηφίσει (και δεν φαίνεται ότι θα είναι αμελητέος) μαζί με τον κόσμο που θα ψηφίσει χωρίς να ταυτιστεί θα είναι τη Δευτέρα των εκλογών και πάλι απών. Φτωχός, αδύναμος, προσβεβλημένος και απαισιόδοξος θα λουφάξει στην άκρη του. Και τότε οι νέοι τοπικοί άρχοντες θα ξαναμείνουν μόνοι στα κάστρα τους να περιμένουν φιρμάνια και τελεσίγραφα από τους βαστάζους της κεντρικής εξουσίας. Η συναίνεση, η συναλλαγή και η διπλωματία θα τους συντροφεύει και θα τους προστατεύει μέχρι την ώρα που το τελευταίο φιρμάνι θα σημάνει την ουσιαστική κατάργηση τους. Και τότε θα απευθυνθούν στη λουφαγμένη και αποδυναμωμένη κοινωνία. Και τότε θα καταλάβουν ότι δεν αρκεί να σύρεις τον κόσμο στις κάλπες, δεν αρκεί να σε ψηφίζουν, δεν αρκεί να πείσεις στιγμιαία, πρέπει να σε αποδέχονται, να σε στηρίζουν στην πράξη, να ταυτίζονται με τα οράματά σου και τα πιστεύω σου. Και τότε θα συνειδητοποιήσουν ότι «όπου φοβάται φωνή να ακούει από το λαό, σε έρημο τόπο ζει και βασιλεύει». ■

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

10+1 μεγάλες προσδοκίες για την Τοπική Αυτοδιοίκηση

Μια πρωτοβουλία της συντακτικής ομάδας και των μελών του ἔστω για το άνοιγμα του πολιτικού διαλόγου μεταξύ των Δημοτικών Παρατάξεων και μέσα στην τοπική κοινωνία.

Πηγή Φωτ.: karpidis@FlickrR (Andreas Kontokanis)

Ένας παλιός μύθος για την Τοπική Αυτοδιοίκηση λέει ότι είναι «ανεξάρτητη» από την κεντρική πολιτική σκηνή και τα πολιτικά κόμματα. Και όπως όλοι οι μύθοι, έτσι και αυτός κρύβει μικρές αλήθειες και μεγάλα ψέμματα. Είναι αλήθεια ότι στα τοπικά ζητήματα τα πράγματα περιπλέκονται. Το προσωπικό και οικογενειακό στοιχείο αλλοιώνει, τουλάχιστον μερικώς, το ιδεολογικό και πολιτικό. Είναι αλήθεια ότι με τους ανθρώπους που συναντάς καθημερινά, που ζεις μαζί, που μοιράζεσαι χαρές και πίκρες

οι πολιτικές διαφορές δεν σε εμποδίζουν να συνομιλήσεις, ίσως να συμφωνήσεις, ακόμα και να συμπορευτείς. Ωστόσο, είναι ψέμα ότι τα κόμματα δεν παίζουν ρόλο στα θέματα της τοπικής αυτοδιοίκησης, τον κατεξοχήν πολιτικό τομέα δράσης. Επίσης, είναι μεγάλο σφάλμα να πιστεύουμε ότι οι ιδεολογικές καταβολές και οι ιδεολογίες δεν έχουν θέση στα τοπικά πράγματα. Δεν είναι ίδιος δήμαρχος ο φιλελεύθερος, ο κομμουνιστής, ο δεξιός, ο αριστερός, ο σοσιαλιστής, ο φασίστας. Οι πολιτικές και ιδεολογικές κα-

ταβολές του κόσμου της αυτοδιοίκησης σαφέστατα καθορίζουν και την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα της Δημοτικής Αρχής και του Δημοτικού Συμβουλίου παρά το ρόλο που μπορεί να παίζει το προσωπικό στοιχείο. Ένας Δήμαρχος που, για παράδειγμα, ιδεολογικά πιστεύει στην κοινωνική μέριμνα και προστασία ή θεωρεί την παιδεία κοινωνικό αγαθό έχει εντελώς διαφορετικές βάσεις και προοπτικές στο έργο του από έναν που πιστεύει ότι όλα αυτά είναι καλύτερα να γίνονται από ιδιώτες (που ενίοτε δεν βλέπτε να είναι και φίλοι μας και χορηγοί μας!).

Ένας ακόμα μύθος, πολύ πιο αληθινός από τον προηγούμενο, θέλει τα αποτελέσματα των εκλογών της τοπικής αυτοδιοίκησης να καθορίζονται από ισορροπίες, μετακινήσεις, υποσχέσεις, οικογενειακές και προσωπικές χάρες και συναλλαγές. Αυτός ο μύθος παραμένει μύθος, παρά τη μεγάλη αλήθεια του, γιατί δεν είναι ποτέ άμεσα επαληθεύσιμος ή τουλάχιστον δεν επαληθεύεται εύκολα πριν να είναι αργά. Στο βαθμό που ο μύθος ισχύει, στο τέλος εκλέγεται ένας Δήμαρχος που, πιθανότατα, ο πολιτικοϊδεολογικός του προσανατολισμός δεν τυχάνει καθολικής αποδοχής ή τουλάχιστον συνειδητής αποδοχής από την κοινωνία. Είναι σαφές ότι σε αυτό δεν φταίει μόνο ο εκλεγμένος αλλά και οι εκλογείς: η διαφθορά της πολιτικής συνείδησης, όπως και το ταγκό, θέλει δύο πλευρές!

Σε μια ιδανική κοινωνία, οι τοπικοί αιρετοί εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα της δημοτικής παράταξης με την οποία συντάσσονται, σε συνδυασμό με τον προσωπικό πολιτικό ρόλο και σχεδιασμό που τους έχει ανατεθεί. Στο πλαίσιο αυτό η προσωπικότητα και οι δεξιότητες του αιρετού απλά συμπληρώνουν και υπογραμμίζουν το συλλογικό και ατομικό πολιτικό ρόλο και σκοπό.

Η τρέχουσα προεκλογική περίοδος έχει μέσα από σκοπιμότητες και συγκυρίες συμπιεστεί ασφυκτικά. Από τη μία πλευρά η κυβερνητική πολυγλωσσία, σκοπιμότητα και ανικανότητα άφησε για μεγάλο χρονικό διάστημα εκκρεμές το θέμα της διάσπασης ή μη των μεγάλων νησιωτικών Δήμων με αποτέλεσμα να καθυστερούν οι πολιτικές διεργασίες για την συγκρότηση των δημοτικών παρατάξεων. Από την άλλη οι κεντρικές πολιτικές εξελίξεις, με το ρευστό πολιτικό κλίμα που δημιουργούν σε συνδυασμό με πολιτικές αδυναμίες και/ή καιροσκοπισμούς αποθάρρυναν τις εξελίξεις. Στην περίπτωση της Κεφαλονιάς ένας ακόμα παράγοντας που απέτρεψε αλλά και επιτάχυνε εξελίξεις ήταν η πρόσφατη παρατεταμένη επίσκεψη του Εγκέλαδου.

Σε αυτό το πλαίσιο, και εν αναμονή της δημοσιοποίησης των εκλογικών προγραμμάτων τους, οι γενικόλογες και αόριστες διατυπώσεις των δελτίων τύπου και των ανακοινώσεων των υφιστάμενων ή υπό σύσταση δημοτικών παρατάξεων δεν επαρκούν για να ανοίξουν, με πολιτικούς όρους, τον απαραίτητο διάλογο που πρέπει να διεξαχθεί μέσα στην τοπική κοινωνία, πριν αυτή πάρει τις αποφάσεις της και επιλέξει τους ταγούς της. Ο χρόνος είναι λίγος και τα ζητήματα μέγала και καυτά.

Η συντακτική ομάδα και τα μέλη του **έστω** αποφάσισαν να συμμετέχουν στις Εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση με εποικοδομητικό τρόπο, ανοίγοντας την πολιτική συζήτηση πάνω στα κεντρικά ζητήματα που, κατά την άποψη τους, θα είναι ζωτικής σημασίας για την τοπική κοινωνία στην διάρκεια της νέας δημοτικής θητείας. Για το σκοπό αυτό απευθύνεται στις δημοτικές παρατάξεις και τους επικεφαλής τους που θα διεκδικήσουν την ψήφο των δημοτών στις επόμενες εκλογές και τους ζητάει να διευ-

κρινίσουν τις θέσεις τους πάνω σε κεντρικά ζητήματα. Οι απόψεις των δημοτικών παρατάξεων θα καταγραφούν και θα δημοσιευθούν στην τελευταία προεκλογική έκδοση του έστω. Οι απαντήσεις και οι τυχόν μη-απαντήσεις θα κριθούν από τους αναγνώστες μας -ελπίζουμε και στην κάλη! Τα ίδια ερωτήματα απευθύνονται και σε κάθε ανένταχτο δημότη, κίνηση ή ομάδα που ενδιαφέρεται και έχει άποψη, η οποία επίσης θα δημοσιευθεί. Στην τελευταία προεκλογική μας έκδοση, εκτός από τις απόψεις των παρατάξεων, των ανένταχτων κινήσεων, ομάδων ή ατόμων, θα καταγραφούν και οι απόψεις της συντακτικής ομάδας και των μελών του έστω ενώ τα κεντρικά ζητήματα που θέτουμε θα συνοδευσθούν και θα τεκμηριωθούν με σχετικά άρθρα και ενημερωτικό υλικό προκειμένου να υπάρξει πλήρης και σφαιρική ενημέρωση των αναγνωστών.

Για λόγους οικονομίας του λόγου και κωδικοποίησης των προτάσεων, οι τοποθετήσεις στα επιμέρους ζητήματα θα πρέπει να είναι σε έκταση έως και 200 λέξεων, ενώ εκτενέστερες τοποθετήσεις είτε θα δημοσιευθούν μετά από επεξεργασία με τη σύμφωνη γνώμη του συντάκτη του κειμένου είτε δεν θα δημοσιευθούν. Για τις δημοτικές παρατάξεις είναι επιθυμητή και τυχόν παραπομπή σε εκτενέστερα εδάφια του εκλογικού τους προγράμματος. Ο ίδιος περιορισμός μεγέθους ισχύει και για τις ανένταχτες κινήσεις, ομάδες και δημότες, εκτός εάν επιθυμούν να διατυπώσουν την άποψη τους για ένα επιλεγμένο ζήτημα υπό μορφή άρθρου. Στην περίπτωση αυτή το μέγεθος του κειμένου δεν πρέπει να ξεπερνά τις 600 λέξεις.

Η συντακτική ομάδα
και τα μέλη του **έστω** ■

Οι προσδοκίες

Οι πολίτες καλούνται να επιλέξουν στις Δημοτικές Εκλογές τον Δήμαρχο και το Δημοτικό Συμβούλιο που θα διαχειριστεί τα μεγάλα ζητήματα της τοπικής κοινωνίας. Ως δημοτική παράταξη ποια είναι η θέση σας στα ακόλουθα ζητήματα;

(1) Σεισμοί.

Η Κεφαλονιά χτυπήθηκε για μία

ακόμα φορά από τον Εγκέλαδο. Η Παλική πληγώθηκε εντονότερα αλλά δεν είναι αμελητέες οι επιπτώσεις και στην υπόλοιπη Κεφαλονιά με ιδιαίτερη βαρύτητα στις υποδομές αλλά και την οικονομία. Περιοχές όπως η Ερίσος θα πληρώσουν με δυσβάσταχτο τίμημα, για πολύ μεγάλο διάστημα, έναν σεισμό που ένιωσαν πολύ περισσότερο από τις επιπτώσεις του και την απομόνωση που έφερε. Επί-

σης αναδείχθηκαν σημαντικά ζητήματα οργάνωσης στη διαχείριση κρίσεων και στην πολιτική προστασία.

Ποια μέτρα θα λάβετε για την αποκατάσταση των ζημιών στις υποδομές και την υποστήριξη των πληγέντων και της τοπικής οικονομίας; Ποια πολιτική θα ακολουθήσετε για την βελτίωση του σχεδιασμού της πολιτικής προστασίας στην περίπτωση σεισμού;

(2) Υδρογονάνθρακες.

Αν προχωρήσει ο σχεδιασμός της κυβέρνησης, η Κεφαλονιά θα βρεθεί στο επίκεντρο του πεδίου των γεωτρήσεων για την άντληση υδρογονανθράκων στο Ιόνιο. Η επιλογή αυτή θα δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα και δυσμενέστερες επιπτώσεις στον πρωτογενή τομέα και την τουριστική ανάπτυξη της Κεφαλονιάς. Η σεισμικότητα της περιοχής καθιστά τον εφιάλτη μιας ολοκληρωτικής οικολογικής καταστροφής πολύ πιθανότερο ενδεχόμενο, γεγονός που έχει αγνοηθεί στις περιβαλλοντικές μελέτες που έχει εκπονήσει η κυβέρνηση.

Είστε υπέρ ή κατά της εγκατάστασης γεωτρήσεων για την άντληση υδρογονανθράκων και γιατί; Αν είστε υπέρ πως θα αντιμετωπίσετε τις αρνητικές συνέπειες της εγκατάστασης μονάδων άντλησης; Αν είστε κατά, θα αντιδράσετε -και πώς -στα σχέδια της κυβέρνησης;

(3) Ανεργία – Νέα Γενιά.

Το πρόβλημα της ανεργίας έχει φτάσει σε εφιαλτικά επίπεδα για όλο τον πληθυσμό. Για τη νέα γενιά τα δεδομένα στον τομέα της εργασίας είναι δυσμενέστερα αφού η ανεργία ξεπερνάει το 50%. Η μετανάστευση των νέων έχει αυξηθεί σημαντικά στερώντας την χώρα και τον τόπο μας από εξειδικευμένο επιστημονικά προσωπικό που είναι απαραίτητο για την όποια προοπτική ανόρθωσης της κοινωνίας. Το σημαντικότερο στοιχείο που έχει χαθεί είναι αυτό της αισιοδοξίας και της ελπίδας για το μέλλον.

Τι πολιτική θα ακολουθήσετε για την αντιμετώπιση των ζητημάτων της ανεργίας στους τομείς που η αρμοδιότητα σας το επιτρέπει; Πως θα τοποθετηθείτε σε σχέση με πολιτική της κυβέρνησης στα εργασιακά θέματα; Τι πολιτικές θα εφαρμόσετε για τη νέα γενιά;

(4) Κρίση – Κοινωνική Πολιτική.

Η οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα έχει σαρώσει τις κρατικές δομές της υγείας και της κοινωνικής μέριμνας. Πρόσφατα η άρνηση του Δήμου Κεφαλονιάς να αντιμετωπίσει τα σωρευμένα χρέη και προβλήματα οδήγησαν

στο κλείσιμο του Καφενείου της Καμπάνας που προσέφερε αξιοπρεπή εργασία σε άτομα με ψυχοκοινωνικά προβλήματα και στην απενεργοποίηση του Κοινωνικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης (ΚΟΙ.Σ.Π.Ε.) «Ρότα». Οι δομές παροχής υπηρεσιών ψυχικής υγείας απαξιώνονται και διαλύονται με απρόβλεπτες συνέπειες για την κοινωνία.

Τι παρεμβάσεις θα κάνετε για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της οικονομικής κρίσης στην τοπική κοινωνία; Ποια η πολιτική σας σε σχέση με τις κοινωνικές υπηρεσίες του Δήμου; Τι θα κάνετε με το Καφενείο της Καμπάνας και τον ΚΟΙΣΠΕ «Ρότα»;

(5) Εκπαίδευση – Παιδεία.

Η δημόσια εκπαίδευση είναι υπό διωγμό σε μια εποχή που οι «δανειστές» μας θέλουν για εργάτες τους, κατά γενική ομολογία υψηλής κατάρτισης, μετανάστες Έλληνες επιστήμονες αλλά αποψιλώνουν ότι έχει απομείνει από τη Δημόσια Παιδεία. Από την άλλη είναι γεγονός ότι η Παιδεία μας πολύ πριν από την κρίση δεν ήταν και τόσο δωρεάν. Το Σύνταγμα της χώρας αλλά και το πνεύμα και το γράμμα του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα επιτρέπουν στην αυτοδιοίκηση να συμβάλει καθοριστικά στην προώθηση της Εκπαίδευσης και της Παιδείας. Άλλωστε έργο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι τα εκπαιδευτικά συστήματα των περισσότερων Ευρωπαϊκών Κρατών που θαυμάζουμε και συχνά επικαλούμαστε. Τα άλλοτε φημισμένα για την Παιδεία και τον Πολιτισμό τους Ιόνια συναποτελούν την προτελευταία σε επίπεδο μόρφωσης Περιφέρεια της Χώρας και αυτό ως παρενέργεια της τουριστικής ανάπτυξης.

Ποια θα είναι η πολιτική σας στα θέματα Εκπαίδευσης και Παιδείας; Τι παρεμβάσεις και προγράμματα σκοπεύετε να εφαρμόσετε; Ποια η θέση σας για τα Τ.Ε.Ι. την λειτουργία και το ρόλο τους;

(6) Πολιτισμός.

Ο Πολιτισμός φαίνεται να έχει καταστεί είδος πολυτελείας στην περίοδο της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο στη χώρα αυτή, ακόμα και σε πολύ φτωχότερες από τώρα περιόδους της Ιστορίας της, ο πολιτισμός ήταν βασική προτεραιότητα και άνηξε. Στην Κεφαλονιά, παρά την τερά-

στια κληρονομιά και παράδοση της, ο τομέας του πολιτισμού βρίσκεται σε τραγική κατάσταση.

Ποιες πολιτικές και δράσεις σκοπεύετε να εφαρμόσετε στον τομέα του Πολιτισμού;

(7) Πρωτογενής Τομέας.

Ο πρωτογενής τομέας έχει σημαντική θέση στην τοπική οικονομία. Η αλλαγή των ευρωπαϊκών πολιτικών δημιουργεί νέα δεδομένα και ανατρέπει τους σχεδιασμούς χρόνων. Ταυτόχρονα αστοχίες προηγούμενων τοπικών ηγεσιών έχουν αφαιρέσει από την τοπική φαρέτρα για την στήριξη του πρωτογενή τομέα τόσο τυπικά εργαλεία (π.χ. Προστασία Ονομασίας Προέλευσης για την Κεφαλονίτικη φέτα κλπ) όσο και ουσιαστικές παρεμβάσεις για τον εκσυγχρονισμό του αγροτοκτηνοτροφικού τομέα. Οι όποιες προσπάθειες εξαντλήθηκαν σε άστοχες και ατυχείς παρεμβάσεις μετατροπής του αγροτικού τομέα σε αγροτουριστικό (Leader κλπ).

Ποιες πολιτικές και παρεμβάσεις σκοπεύετε να εφαρμόσετε στον πρωτογενή τομέα; Πώς θα συνεργαστείτε με τους συλλογικούς φορείς του πρωτογενούς τομέα; Πώς θα τοποθετηθείτε απέναντι σε παρεμβάσεις της κεντρικής κυβέρνησης που ανατρέπουν με αρνητικό τρόπο τα δεδομένα του πρωτογενή τομέα;

(8) Τουρισμός.

Η διεθνής κρίση έχει αλλάξει τα δεδομένα της τουριστικής βιομηχανίας. Η εγχώρια κρίση και ύφεση ανατρέπουν τα δεδομένα στα οποία στήθηκε ο σχεδιασμός της τουριστικής ανάπτυξης στη χώρα μας. Οι επαγγελματίες του τουρισμού όπως και οι επαγγελματίες των άλλων τομέων βρίσκονται σε δεινή οικονομική κατάσταση. Ο τουρισμός παραμένει η κατ' εξοχήν εξαγωγική δραστηριότητα της χώρας και δη των νησιών μας. Κατά την προηγούμενη δημοτική θητεία δόθηκε βάρος στην προσέλκυση κρουαζιερόπλοιων και στην συμμετοχή σε τουριστικές εκθέσεις.

Ποιες είναι οι παρεμβάσεις και πολιτικές που σκοπεύετε να εφαρμόσετε στον τομέα του τουρισμού; Σε ποια βάση και με ποιο στόχο θα συνεργαστείτε με τους συλλογικούς φορείς του κλάδου; Ποιος είναι ο κεντρικός σας στόχος-πολιτική

στον τουριστικό τομέα; Τι σκοπεύετε να κάνετε για τα θέματα της προσβασιμότητας (αεροπορική και θαλάσσια πρόσβαση);

(9)
Νέες τεχνολογίες.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από την εποχή που τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης έβαλαν ως στόχο την Κοινωνία της Πληροφορίας ή την Ψηφιακή Σύγκλιση αλλά η πραγματική ενσωμάτωση των νέων τεχνολογιών στο δημόσιο τομέα αλλά και ευρύτερα στην κοινωνία παραμένει ζητούμενο. Υφιστάμενες δομές (π.χ. Δίκτυο Οπτικών Ινών στο Αργοστόλι, Ασύρματο Δίκτυο στο Ληξούρι κλπ.) παραμένουν αναξιοποίητες, ενώ επιτυχημένες παρεμβάσεις δεν επεκτάθηκαν ποτέ στο σύνολο του Δήμου. **Πως σκοπεύετε να αξιοποιήσετε τις νέες τεχνολογίες στην λειτουργία του Δήμου και πως σκοπεύετε να αντιμετωπίσετε τα θέματα κατάρτισης του προσωπικού; Τι δράσεις και παρεμβάσεις θα εφαρμόσετε για την αξιοποίηση των**

νέων τεχνολογιών από την τοπική κοινωνία και τους επαγγελματίες;

(10)
Διοικητική Οργάνωση –
Καλλικράτης.

Η εφαρμογή του Καλλικράτη δημιούργησε Δήμους που θέτουν σε δοκιμασία την αρχή της εγγύτητας προς τον πολίτη. Στην Καποδιστριακή δομή των μικρότερων Δήμων ήταν απαραίτητη η λειτουργία διαδημοτικών δομών και συνεργασιών για την εξοικονόμηση πόρων. Αντίθετα στην Καλλικρατική εκδοχή είναι απαραίτητη η δημιουργία αξιόπιστων και αποδοτικών τοπικών υπηρεσιών-παραρτημάτων για την εξυπηρέτηση του δημότη στα δημοτικά διαμερίσματα. Αυτό δεν εφαρμόστηκε στην προηγούμενη θητεία ενώ ταυτόχρονα η λογική των περικοπών ερήμωσε περισσότερο την περιφέρεια του νησιού.

Ποια η θέση σας σε σχέση με το χωροταξικό ζήτημα που έχει αφήσει ανοιχτό η Κυβέρνηση; Ένας Δήμος η Κεφαλονιά ή περισσότεροι και ποιοι; Πώς θα

οργανώσετε τις υπηρεσίες του ενιαίου Δήμου ως προς τα ζητήματα της αποδοτικότητας και της αποκέντρωσης; Πώς θα συνεργαστείτε με το προσωπικό του Δήμου που καλείται μέσα σε ένα πλαίσιο φόβου για το μέλλον του να σταθεί στο πλάι σας στην αντιμετώπιση των μεγάλων ζητημάτων;

(+1)
Όραμα και προοπτική.

Ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες, πολύ συχνά όμως οι λεπτομέρειες δεν μπορούν να υπερνικήσουν την δύναμη του οράματος και του σχεδιασμού μιας γενικότερης προοπτικής. Η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού αλλά η πολιτική θα ήταν αποκλειστική δουλειά διαχειριστών αν το όνειρο και η ουτοπία δεν ήταν ενίοτε η κινητήριος δύναμη της πολιτικής δράσης.

Ποιο είναι το όραμα σας και ποια η προοπτική για την Κεφαλονιά που θα παραδώσετε μετά το τέλος της θητείας σας; Ποια είναι τα σημαντικά στοιχεία που η θητεία σας θα έχει προσθέσει; ■

Όλα τα παραπάνω αποτελούν αναμφισβήτητη την άγνοια της πραγματικότητας όπως την προσέγγισαν η συντακτική ομάδα και τα μέλη του Έστω. Όπως και να' χει, η απάντηση των παρατάξεων θα είναι ουσιαστικά η απάντηση σε 10 σημεία – μεγάλες προσδοκίες της τοπικής κοινωνίας για τις προσεχείς δημοτικές εκλογές. Το Έστω θα έχει επιτύχει τον

σκοπό του αν με τον τρόπο αυτό ανοίξει μια δημιουργική και πάντοτε καθαρά πολιτική συζήτηση μέσα στην ίδια την κοινωνία. Αν αυτή οδηγήσει σε ενεργό συμμετοχή που δεν θα περιορίζεται μόνο στην άσκηση του εκλογικού δικαιώματος τότε θα έχει ξεπεραστεί κάθε προσδοκία. ■

Ευχαριστούμε θερμά τον Περικλή Κοροβέση και τον Γιώργο Τσιγαρίδα για την υποστήριξη τους στο Έστω, που προσπαθεί σε δύσκολες εποχές να μείνει πιστό στο εκδοτικό του ραντεβού.

Τα ενυπόγραφα κείμενα/άρθρα που δημοσιεύονται εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων, ακόμη κι αν είναι μέλη της συντακτικής ομάδας και δεν απηχούν απαραίτητα τις απόψεις του Έστω.

Κανένα μέρος του παρεχομένου στους αναγνώστες περιεχομένου του εντύπου δεν αποτελεί και δεν μπορεί να θεωρηθεί σε καμία περίπτωση, ευθέως ή έμμεσα, παρότρυνση, οδηγία, συμβουλή ή προτροπή για οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη, αντιθέτως

εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια των αναγνωστών κατόπιν προσωπικής αξιολόγησης να ενεργήσουν με βάση τη δική τους βούληση, αποκλεισμένης οιασδήποτε ευθύνης μας.

Ο στίχος της προμετωπίδας του Έστω «Μικρές περιπλανήσεις μ' εκείνους που δεν ήρθαν...» προέρχεται από το τραγούδι *Μικρές Περιπλανήσεις* (1992), Στίχοι: Στέργιος Παπαποστόλου, Μουσική: Νίκος Αρμπιλιάς.

Ελεύθερο λογισμικό / Λογισμικό Ανοικτού Κώδικα - Ανοικτή Πρόσβαση - Άδεια Χρήσης

Έστω
www.esto.gr
© ⓘ \$ =

Το έντυπο Έστω στοιχειοθετήθηκε με Xe_{La}TeX με προσαρμογή της κλάσης PaperTeX.

Ο δικτυακός τόπος του Έστω βασίζεται σε Drupal, στην διανομή OpenPublish.

Εκτός αν υπάρχει διαφορετική σήμανση σε επιμέρους υλικό, το Έστω διατίθεται με άδεια *Creative Commons* Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Μη εισαγόμενο.

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΩΝ ΛΕΩΦΟΡΩΝ

ενός λεπτού κραυγή

απορρυθμίστε τα φανάρια τους

Sine Lege

“μα γιατί τα μάτια σου γυαλίζουν; γιατί εγώ κλαίω πάντα. θα κλαίω για πάντα, τ’ ακούς;”

στέκομαι στη γωνία του γραφείου. παίζω κρυφτό με το απρόσωπο ρήμα *πρέπει*. κοιτάζω στο πλάι την κηφισιάς που τόσο μισώ. τώρα τελευταία όλο και περισσότερο μισώ. όλο και περισσότερους. νομίζω πια σας μισώ όλους σας. ξέρεis ποιος γεννάει το μίσος; η υπερβολική αγάπη. δεν γίνεται να ζούμε πάντα βλέπεις στη φωτεινή πλευρά του φεγγαριού. υπάρχει και η άλλη πλευρά. είτε τη βλέπεις, είτε παριστάνεις πως έχεις πολλή μυωπία και δεν βλέπεις μέχρι εκεί πάνω, εκείνη θα είναι πάντα εκεί. στέκομαι που λες στη γωνία του γραφείου και ανταλλάσσω τις τυπικές καλημέρες με τον υπόλοιπο κόσμο εδώ μέσα - *παρατήστε με ήσυχη, πως στο διάολο ανοίγουν αυτά τα τζάμια, όπου να ‘ναι έρχεται ο πήτερ παν να με πάρει*- αλλά η άκρη του ματιού μου παραμένει κολλημένη στον πιο άσχημο δρόμο ίσως της πόλης μας. ακούω στο ραδιόφωνο πως τα ξημερώματα είχαμε κρούσμα τρομοκρατίας, καθώς *παγιδευμένο αυτοκίνητο με εκρηκτικό μηχανισμό εξερράγη στη συμβολή των οδών μπλα μπλα μπλα* και αναρωτιέμαι αν στην πόλη μας τη νύχτα που μας πέρασε είχαμε κανένα κρούσμα έρωτα, πάθους, δακρύων, σωματικών υγρών, κάτι τελωσάντων από αυτά που δεν ανακοινώνονται στα πρωινά δελτία ειδήσεων αλλά σε

συνοδεύουν εσείς. κι ύστερα διαβάζω δήλωση υποψηφίου δημάρχου των αθηνών, πως *όποιος έχει προσεγμένη εμφάνιση έχει και καθαρή ψυχή* και μου ακούγεται τόσο ηλιθιωδώς ρατσιστική δήλωση που ο τύπος ακούει το πρώτο σαρακοστιανό χριστοκάντηλο της μέρας εξ αποστάσεως. κάποιος θέλουν να κερδίσουν τις εκλογές με αποφθέγματα από τον αλχημιστή και τις τρία εκατομμύρια αποχρώσεις του ποντικί, αλλά φυσικά ο κόσμος που έχει πολιτική συνείδηση ακτινίδιου φέρει την κύρια ευθύνη και όχι αυτοί οι κύριοι με τις βουλευτικές έδρες από δρυ. *οι μαυρογιαλούροι δεν είναι ανέκδοτο. οι μαυρογιαλούροι είσαι εσύ.*

πώς να στο πω αδερφάκι μου. *πνιγμός*. πάλι μαζεύονται οι τοίχοι του δωματίου. έρχεται προς τα πάνω μου ολόκληρο το γραφείο. έβγαλε δόντια και νύχια και έρχεται να με κατασπαράξει. πρώτα μου έφαγε τους φρονιμίτες. ύστερα τις αμυγδαλές. κατόπιν κατασπάραξε τα όνειρά μου. στη συνέχεια προχώρησε μέσα στο κορμί μου και κατακάθισε στη μέση του στομαχιού μου. ό,τι τρώω να το ξερνάω. ό,τι εύχομαι να γίνεται εφιάλτης. ό,τι ερωτεύομαι να πεθαίνει. έχω πίσσα στα πνευμόνια και γραφεία στο στομάχι. από τι πέθανε αυτή; θα ρωτάει ο κόσμος. *από γραφείο.*

“συγγνώμη αφεντικό. συγγνώμη φανάρια. συγγνώμη συνήθεια. με καλεί η ζωή.”

μα γιατί τα μάτια σου γυαλίζουν; γιατί εγώ κλαίω πάντα. θα κλαίω για πάντα, τ’ ακούς; πετάγομαι σαν ελατήριο. κλείνομαι στην τουαλέτα. τι έχεις, δεν είσαι πολύ καλά. ποτέ δεν είμαι καλά. αλλά σήμερα θέλω να το βλέπετε όλοι. κλείδωσα το χαμόγελό μου στο πορτ παγκάζ του αυτοκινήτου μου. το φίμωσα, το έδεσα χειροπόδαρα και το άφησα εκεί. μετά το οχτάωρο θα πάρω το αυτοκινητάκι μου και θα πάω σε μια ερημιά. έτσι έχω δει στις ταινίες να κάνουν οι δολοφόνοι. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια του στη θάλασσα.

χαμογελοκτονία εκ προθέσεως.

μην με αθώώσετε κύριοι ένορκοι. θέλω να με κλείσετε στη φυλακή. εκεί που οι άνθρωποι *σωφρονίζονται*. έτσι δεν μας μάθαιναν στη σχολή; μα ξέρετε κύριοι ένορκοι, έχω τη φρικτή υποψία πως εκεί μέσα οι άνθρωποι δολοφονούνται *πολλάκις*. τους σκοτώνουν και τους ξανασκοτώνουν. πρώτα την αξιοπρέπειά τους. ύστερα τη θέληση για ζωή. κατόπιν την πίστη σε οτιδήποτε όμορφο. κι ύστερα εν μέσω βασανιστηρίων τους αφαιρούν και τη ζωή. θέλω να με βάλετε κι εμένα εκεί μέσα σεβαστοί κύριοι ένορκοι, γιατί πόσες φορές να διαβάσω τους Ανθρωποφύλακες, θέλω να τους δω από κοντά αυτούς με τις στολές που ετοιμάζονται να τσεπώσουν το πλεόνασμα και νομίζουν ότι έχουν δικαίωμα να αποφασίζουν ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει. και πάω και στοίχημα, σεβαστό δικαστήριο, πως οι ανθρωποφύλακες είναι απ’ αυτούς τους τύπους που πάνε όλη τη μεγάλη εβδομάδα κάθε μέρα στην εκκλησία και προσκυνάνε με δέος το χριστό. Θέλω να τους πω ότι εγώ βρίζω το χριστό πάρα πολύ συχνά -έτσι γιατί εγώ βρίζω από πείσμα στον κάθε μαλάκα που μου λέει με ξιπασία ότι οι γυναίκες δεν βρίζουν- αλλά σήμερα οι χριστοί της εποχής μας φυλακίζονται και βασανίζονται και ακρωτηριάζονται και πεθαίνουν σε κάθε γωνιά της γης, κι αν ερχόταν σήμερα εκείνος σε τούτη τη χώρα, ένας ξυπόλητος μαυριδερός μετανάστης χωρίς χαρτιά που θα κήρυττε την αγάπη, την ελευθεριότητα και την ισότητα και που θα ζητιάνευε ένα τσιγάρο στα φανάρια, εκείνοι πρώτοι θα τον μπουζούριαζαν στο Α.Τ. Ομονοίας και θα τον υπέβαλαν σε εξευτελιστικά βασανιστήρια για να γελάσουν, κι ύστερα θα έτρωγε και ξύλο, μέχρι να αποφασισθεί από τις αρχές η επαναπροώθησή του πίσω στη χώρα του, *γιατί δεν χωράνε όλοι εδώ*. η χώρα είναι μικρή. η πόλη ασφυκτιά. οι μετανάστες μιας πιάνουν τα παγκάκια και δεν έχουμε πού να κάτσουμε οι ποιητές να ξύσουμε τ’ αρχίδια μας. εμείς τους μετανάστες τους βρίσκουμε κάποιο πρωινό που πάνε με το ποδήλατο στη δουλειά και τους μαχαιρώνουμε ακαριαία. κι ύστερα προχωράμε το θεάρεστον έργο μας. σκοτώνουμε και έλληνες, παλικάρια σαν τα κρύα τα νερά που τρα-

γουνάνε για την ελευθερία. ανεβαίνουμε αντίθετα με το αμάξι μας τους δρόμους, κατεβαίνουμε, τους σκοτώνουμε και φεύγουμε, ενώ οι ένστολοι με το πλεόνασμα παρά πόδας κοιτάνε. και θα προχωρήσουμε. θα σφάζουμε τους γκέι. ύστερα τους τρανσέξουαλ. μετά θα βάλουμε φωτιά στα εξάρχεια και θα κάψουμε ζωντανούς όλους τους αναρχικούς. κι ύστερα θα κατέβουμε στο πέραμα και θα περιλάβουμε και τους κομμουνιστές με τα στυλιάρια. θα τους φάμε ζωντανούς κι αυτούς. και στο τέλος θα μείνουμε εμείς, τα εικονοστάσια και τα σκουλήκια.

“χαμογελοκτονία εκ προθέσεως”

κάπως έτσι θα κυλήσει λοιπόν η ζωή. κι όλο λέω καιρός να βγάλω διαβατήριο για κάπου μακριά από τη σήψη, κι όλο μένω εδώ κολλημένη. να σκουπίζω τα δάκρυά μου με βία τραβώντας το δέρμα μου μαζί με τα αλμυρά υγρά από το πρόσωπό μου και να φαντασιώνομαι φωτιές που δεν θα αφήνουν στάχτες. άσταχτες φωτιές που θα κάψουν το λευκό της παράνοιας. το γκριζό του αγοραίου έρωτα. το μωβ της μεγάλης παρασκευής. το μπεζ της απάθειας. το κίτρινο της συνήθειας. το πορτοκαλί του πόνου.

κι ύστερα το ξανασκέφτομαι. και λέω να σηκωθώ από το γραφείο. να πω συγγνώμη, με καλεί η ζωή. να κατέβω στο αυτοκίνητο. να λύσω μετανιωμένη το χαμόγελό μου και να το ξαναφορέσω. να βγω στην κηφισία, να σκαρφαλώσω στα φανάρια και να τα απορυθμίσω. κανείς να μην μπορεί να πάει πουθενά. να μην υπάρχουν άνωθεν εντολές. να αναγκαστούν οι άνθρωποι να συνεννοηθούν επιτέλους. να μιλήσουν. να φωνάξουν. να αγαπήσουν.

συγγνώμη αφεντικό. συγγνώμη φανάρια. συγγνώμη συνήθεια.

με καλεί η ζωή. ■

ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ (ΕΠ)ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Νυν απολύεις τις ψήφους σου, Δέσποτα

Σκέψεις νηστικές και νησιτίσιμες...

γράφει το
(α)κακο αρνι.

Πιστό μου κοπάδι,

καλώς ήρθατε στην καθιερωμένη λειτουργία της Κυριακής.

Σήμερα, ως καλός βοσκός, θα κηρύξω στο ποίμνιό μου - δηλαδή τα πιστά μου γιδοπρόβατα- τις αρχές του σκοταδισμού. Όλα αυτά δηλαδή που σας μαθαίνουμε από τα μικρά σας χρόνια για να έχετε κάπου να στηριχθείτε, να ακουμπήσετε, να αφεθείτε και να ξεχάσετε την ατομική σας δύναμη και το πόσα μπορείτε να κα-

ταφέρετε χωρίς παλαιά και καινά δαιμόνια να σας ταλανίζουν το κεφάλι.

Αρχής γενομένης από τα μικρά σας χρόνια, μάθαμε στις μαμάδες και τους μπαμπάδες σας να σκάνε το παραδάκι στους παπάδες προκειμένου να σας δώσουν ένα όνομα χριστιανικότατον, να σας βουτήξουν δια της βίας στην κολυμπήθρα και να σας μάθουν από την ευαίσθητη βρεφική ηλικία πως ο θεός είναι κάτι αόρατο μεν, υπαρκτό δε, κάτι που πρέπει να το φοβάστε γιατί είναι παντοδύναμο, και κάτι γενικώς στο οποίο πρέπει να μάθετε να πιστεύετε χωρίς να ρωτάτε πολλά πολλά γιατί θα σας πάρει κανένας διάολος στο τέλος. Τα μωρά περνάνε ένα αληθινό βασανιστήριο αφού τα γδύνουν μέσα στο κρύο και μπροστά σε θείους και θείες που κρυφογελάνε κοιτώντας τα απόκρυφά τους, τα λούζουν με λάδι, τους κόβουν τα μαλλιά και εν συνεχεία ένας μουσάτος τυπάκος τα παίρνει από τη μητρική αγκαλιά και τα βουτάει μέσα στο νερό ψέλλνοντας σε ακατανόητη γλώσσα, και ταυτόχρονα όλοι γελάνε και είναι πολύ χαρούμενοι με αυτό που συμβαίνει, την ώρα που τα άτυχα βρέφη προσπαθούν να συνέλθουν από την τρομάρα. Φυσικά, με όλη αυτήν την εμποροπανήγυριν που λαμβάνει χώρα εντός του ιερού ναού, οι εξίσου ιερές αξίες του Καπιταλισμού ικανοποιούνται εις το έπακρον, αφού γονείς και νονοί βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για ρούχα, κοσμήματα, λαμπάδες, παπάδες, ψαλτάδες, γλυκά, τραπε-

ζώματα, στολισμούς και πάει λέγοντας. Και όλα αυτά, για μια απλή ονοματοδοσία, που ο δυτικός πολιτισμός μας επιτρέπει να την κάνουμε με μια ανέξοδη διαδικασία που διαρκεί περίπου πέντε λεπτά μπροστά από το γκισέ του Ληξιαρχείου της πόλης μας. Και αυτό, πιστό μου ποίμνιο, είναι το Ιερόν Μυστήριο της Βαπτίσεως.

Εν συνεχεία, εάν ο καλός Χριστιανός θελήσει να αναπαραχθεί, ο χριστιανικός θεός του δίδει την ευκαιρίαν ταύτην μέσω του Ιερού Μυστηρίου του Γάμου. Προσοχή, ο Γάμος τελείται μόνον σε περίπτωση που δύο ετερόφυλα άτομα αποφασίσουν να δώσουν στο Χριστιανισμό απογόνους, αλλιώς ο Γάμος είναι ανίερους και ανόσιος. Σύμφωνα με τα διδάγματα των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας μας, η σεξουαλική επαφή επιτρέπεται μόνον σε περίπτωση αναπαραγωγής και ποτέ δια ιδίαν ευχαρίστησιν. Όστις επιθυμεί να συνουσιάζεται με άλλο άτομο μόνο για την ευχαρίστηση της στιγμής θεωρείται δαιμονισμένος και δέον όπως εξοριστεί από τους κόλπους της θρησκείας μας, ως πράκτορας της Ε.Υ.Π. και του Εξαποδώ. Επιπλέον, οι ομοφυλόφιλοι που ομολογουμένως έχουν παραστράτησει από το δρόμο του θεού, δέον όπως μαστιγώνονται δημοσίως και εν συνεχεία δέον όπως υπανδρεύονται δια της βίας με αλλόφυλα άτομα, προκειμένου να επανέλθουν στο σωστό δρόμο. Δυστυχώς, μετά από πολλά χρόνια, ηναγκάστη-

μεν να αποδεχθώμεν ότι και η Πολιτεία έχει το δικαίωμα να συνάπτει γάμους. Και παρατηρείται έτσι το φαινόμενο διάφοροι ανώμαλοι να δηλώνουν ενώπιον των βλαχοδημάρχων πως θέλουν να ζήσουν το υπόλοιπο του βίου τους μαζί. Αναγκασθήκαμε αγαπητό μου κοπάδι να αποδεχθούμε την άσχημη αυτή τροπή των πραγμάτων, αφού τελούμε σε μυστική συμμαχία με τις Πολιτειακές Αρχές του τόπου, οι οποίες, επειδή γνωρίζουν την επίδραση που έχουμε εφ' υμών, μας διαθέτουν πληθώρα διευκολύνσεων, ατελειών και φοροαπαλλαγών, προκειμένου να πλουτίσουμε αδιακρίτως -πάντα εις το όνομα του ενός και μοναδικού θεού, του Χρήματος.

Επειδή τα περισσότερα μυστήρια τα γνωρίζετε ήδη, καθώς έχουμε επιβάλλει τη διδασκαλία του Χριστιανισμού ως μάθημα υποχρεωτικών εν τω Σχολείω, ουχί ως Φιλοσοφίαν αλλά ως Θρησκείαν, και παρακαλώ θερμά ως παρατηρήσατε τη διαφορά, καταρρίπτοντας έτσι στην ουσία το Διάταγμα των Μεδιολάνων και επιβάλλοντας στον αιγοπροβάτιο λαό να πιστεύει εις δυνάμεις αόρατας, μεγαλυτέρας και ακατανίκητας, δεν θα αναφερθώ περαιτέρω εις τα άλλα μεγάλα Μυστήρια της Θρησκείας μας, παρά μόνον εις την μεγάλην Εορτήν των Θεοφανείων, καθ' ην εορτάζομεν την Βάπτισιν του Ιησού Χριστού εν Ιορδάνη Ποταμόν από τον Ιωάννη το Βαπτιστή, το κεφάλι του οποίου εμαγείρεψε αργότερα η Σαλώμη ογκρατέν. Μετά τη μεγαλειώδη λειτουργία ταύτης της ημέρας, και αφού μιλιούνια κόσμος κατακλύζει τους ιερούς ναούς -τόσοι πολλοί, που οι μισοί από δαύτους να κατέβαιναν στα συλλαλητήρια

του διαβόλου θα είχε πέσει προ πολλού η Ιερά Κυβέρνησις- οι παπάδες παίρνουν σβάρνα τα σπίτια βρέχοντάς τα με αγιασμένο νερό, δηλαδή με νερό της βρύσης, και τσεπώνουν μαύρα τα δεκάευρα που τους χώνουν εις τας τσέπας των οι ιεροί πιστοί, δίνοντας έτσι ένα υπέροχο εορταστικό μάθημα επαγγελματικού προσανατολισμού στους νέους μας.

Ποίμνιο, σου εμίλησα την σήμερον για τα έργα και τις ημέρες της χριστιανικής μας θρησκείας, δια τον λόγον του ότι έρχονται εκλογές, εις τας οποίας υφίσταται κίνδυνος μετά από πολλά έτη να μην επικρατήσει το Ιερόν Δόγμα Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια -στα σανσκριτικά τούτο λέγεται Αίμα-Τιμή-Αποβράσματα Κομμουνιστογενή- και ημείς όλοι δέον όπως προσέξουμε τα νώτα μας. Εάν ο Σύριζας θελήσει να κυβερνήσει θα πρέπει να καταλάβει ότι αι ημέτεραι δυνάμεις του Σκοταδισμού δεν θα υποχωρήσουν, και ότι ημείς δέον όπως διατηρήσωμεν άπαντα τα εκ του Σουλτάνου ακόμα εις ημάς παραχωρηθέντα προνόμια, άλλως ουδεμία Κυβέρνησις πρόκειται να έχει μέλλον εις ταύτην την πανέμορφην χώραν με τα τόσο υπάκουα αιγοπρόβατα.

Πρέπει βέβαια να παραδεχθούμε, πως οι μελλοντικοί κυβερνήτες του τόπου έχουν ήδη αρχίσει και στρογγυλεύουν τας απόψεις τους περί αθεΐας, ανεξιθρησκίας και Χριστιανισμού. Έχουν μάλιστα γίνει τόσο στρογγυλοί, που μετατρέπονται αργά αργά σε μια τεράστια μπάλα που κατρακυλάει από τις βουνοπλαγιές του Αΐνου και καταπλακώνει όλους όσους πίστεψαν -όχι στη μετά θάνατον ζωή, αλλά στην Ελευθερία.

Αγαπητέ Σύριζα, παλεύεις να μαζέψεις τις ψήφους των νοικοκυραίων μικροαστών, αλλά έχασες τις ψήφους ημών των άπιστων άπλυτων που δεν έχουμε ανάγκη από στρογγύλεμα, αλλά από γωνίες και αγωνίες, από όξυνση και ανατροπή, από ουσία και επανάσταση. Βρήκες τους δεξιούς σου ψάλτες, αλλά οι αριστεροί σου ψάλτες την έκαναν από την Ωραία Πύλη και στέκονται στο απέναντι παγκάκι, άστεγοι πλέον πολιτικά, χωρίς καμία διάθεση πλέον να σου κρατάνε το ίσο.

Υπάρχει άραγε Σωτηρία ή το μόνο που μας απέμεινε είναι η αλιάδα που καταβροχθίζουμε του Σωτήρος;

Καλό Πάσχα και καλή (Επ)ανάσταση.

υμέτερο,

(α)κακο αρνι

υ.γ. 1: Όποιος προσβάλλεται από τα γραφόμενα, έχει την άδεια της γράφουσας να τη στείλει στον αγύριστο μια ώρα αρχύτερα. Για περαιτέρω πληροφορίες, σας παραπέμπω στη σχολική ύλη των μαθηματικών της δευτέρας γυμνασίου, στο κεφάλαιο αντιστρόφως ανάλογα ποσά. Όταν το ένα ποσόν αυξάνεται, το αντιστρόφως ανάλογό του ποσόν ελαττώνεται κατά την ίδια ακριβώς ποσότητα· όπως ακριβώς συμβαίνει με τη θρησκεία και την πρόοδο του ανθρώπινου γένους.

υ.γ. 2: Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ είναι για τη γράφουσα μια από τις γοητευτικότερες ιστορικές προσωπικότητες που πέρασαν από τη γη. Τα υπόλοιπα αποτελούν ανθρώπινο δημιούργημα. ■

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ...

persona non grata

...από το σπειροειδές της Ιστορίας.

Sine Lege

Αγαπητέ Πρωθυπουργέ,

όχι εσείς καλέ, ο άλλος, ο νέος, ο ορμητικός.

Αγαπητέ κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, θα ήθελα με όλο το θάρρος να σας εκφράσω την πλήρη απογοήτευσή μου για τα όσα παρακολούθω να λαμβάνουν χώρα τον τελευταίο καιρό εντός των κόλπων του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Επιτρέψατέ μου, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, πρωτίστως μια μικρή υποκειμενική ανασκόπηση των τελευ-

ταίων χρόνων. Μάιος του 2012. Τρομοκρατία εντός και εκτός της χώρας. Άμα βγει ο Σύριζα θα βγούνε οι άπλυτοι με τα κονσερβοκούτια στους δρόμους και θα μας σφάζουν ζωντανούς αδέρφια, μια περίληψη του τι έλεγαν τα κανάλια, τα ενημερωτικά sites και φυσικά οι εφημερίδες. Ταυτόχρονα, οι Ευρωπαίοι απειλούσαν ανοιχτά πως σε περίπτωση που ο λαός διαπράξει το λάθος και δεν στηρίζει τους μνημονιακούς, μαύρες μέρες τον περιμένουν, χωρίς πετρέλαιο, χωρίς γάλα,

χωρίς δουλειά, χωρίς μέλλον. Εν ολίγοις, το χάος ante portas. Ταυτόχρονα, ανθρωπίδια σε μορφή αμοιβάδας βγήκαν από τα καβούκια τους και εξεδήλωσαν περήφανα την αγάπη τους για το ναζισμό, τα Τάγματα Ασφαλείας, το θάνατο, τη μισαλλοδοξία και το ρατσισμό. Κατέλαβαν γειτονιές και πλατείες και έσπειραν το φόβο σε όλους όσοι υπολογίζουν την ανθρώπινη ζωή ως αξία πρωτεύουσα, αυθύπαρκτη και ανεξάρτητη από καταγωγή, γλώσσα, χρώμα δέρματος και λοιπές άχρηστες πληροφορίες.

Σαφώς τα ξέρετε όλα αυτά, μην σας σπαταλώ τον πολύτιμο χρόνο σας. Οι εκλογές ήλθαν, είδαν και απήλθαν, οι υποστηρικτές των φιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών της Ευρώπης των λαών (sic) κέρδισαν με διαφορά στήθους, και η χώρα τράβηξε ξανά τον ανήφορο, αποφεύγοντας τους σκοπέλους της άτακτης χρεωκοπίας, της επιστροφής στη δραχμή και της ευρωπαϊκής απομόνωσης.

Ο λαός ανακουφισμένος πια από την απαλλαγή του από τις βάνουσες αριστερές πολιτικές παρακολούθησε τη ζωή του να ρημάζεται κυριολεκτικά, καθώς οδηγήθηκαν σε βίαιη αποψίλωση ατομικά συνταγματικώς κατοχυρωμένα δικαιώματα, όπως αυτά της κατοικίας, της συνάθροισης, της εργασίας, της παιδείας και της υγείας. Η ανεργία ομοιάζει με στύση πορνοστάρ καθώς βρίσκεται μόνιμα σε ανοδική πορεία, οι νέοι αποδημούν στο εξωτερικό στελεχώνοντας την καινούρια περήφανη γενιά των γκασταρμπάιτερς, οι αυτοκτονίες αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο, οι αγωνιστές διώκονται, οι διαμαρτυρίες αποσιωπούνται, οι πορείες και οι διαδηλώσεις απαγορεύονται κάθε τόσο με απλές εγκυκλίους της Αστυνομίας, οι καθηγητές καίγονται στην πυρά σαν μεσαιωνικές μάγισσες, τα Πανεπιστήμια ερημώνουν, τα νοσοκομεία προσφέρουν υπηρεσίες μόνο επί πληρωμή, οι γιατροί εξωθούνται στις μαύρες δοσοληψίες, τα σκάνδαλα των κεφαλαιοκρατών που κάθε τόσο αποκαλύπτονται δεν συγκινούν κανέναν, οι φασίστες βγήκαν παγανιά και μαχαίρωνουν, ο Φύσαςας ζει, τσακίστε τους ναζί, οι Υπουργοί της Κυβερνήσεως κάνουν κάθε τόσο δηλώσεις πιστά αντίγραφα των όσων ο Υπουργός Προπαγάνδας της χιτλερικής Γερμανίας είχε κατά καιρούς πει, στα σύνορα της χώρας οι λιμενικοί πνίγουν ανθρώπους που έρχονται από την Ασία προκειμένου να επιβιώσουν, με σαφείς εντολές της Ελληνικής Κυβερνήσεως, οι αστυνομικοί φοράνε άλλοτε μαύρες μπλούζες με μαϊνάνδρους κι άλλοτε στολές και βαράνε

στο ψαχνό, δεν κουνιέται φύλλο, *λαέ δέρονουν τα παιδιά σου και κάθεσαι και ακούς τον Πρετεντέρη*, τα Μ.Μ.Ε. δίνουν την ύστατη μάχη προκειμένου να μην χαθούν τα αμέτρητα προνόμια των καναλαρχών και ταυτοχρόνως εργολάβων του Δημοσίου, καθώς έτσι κυλά η καθημερινότητά μας αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, τα ξέρετε, άλλωστε κι εσείς εδώ σ' αυτή τη χώρα που μετατράπηκε σε εφιάλτη ζείτε.

Και τώρα;

Τώρα που οι ελπίδες και τα κουράγια όσων έχουν το θράσος να ζουν ακόμα εδώ και να ελπίζουν όσο πάνε και λιγοστεύουν, τώρα πλησιάζουν οι πολυπόθητες εκλογές. Αν θέλετε τη γνώμη μου, ίσως τώρα πια να είναι πολύ αργά. Ίσως πέρασε το χρονικό σημείο, κατά το οποίο μπορείτε ακόμα να σώσεις όποιον έπεσε μέσα στο βούρκο, και το μόνο που μας απομένει να είναι να μας παρακολουθήσουμε να βουλιάζουμε στο βούρκο με τις ακαθαρσίες. Αλλά ίσως εγώ να έχω απολέσει κάθε ελπίδα και τα πράγματα να μην είναι έτσι. Ίσως να μην είναι αργά. Ίσως να υπάρχει ακόμα η δυνατότητα να διώξουμε το σκοτάδι και το θάνατο που αναπνέουμε τόσα χρόνια.

Αλλά εσείς τι ακριβώς πράττετε, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ; Συνομιλείτε με ιερείς, χειροφιλάτε προκαθημένους της Εκκλησίας, πάνω που λέγαμε ότι είναι ίσως καιρός η θρησκεία να λάβει το χώρο που της αρμόζει και όχι να ρυθμίζει ως παράγων της Πολιτείας τα καθέκαστα, ότι ήγγικεν το πλήρωμα του χρόνου η Εκκλησία να φορολογηθεί για τις απέραντες εκτάσεις που έχει στη διάθεσή της, ότι είναι ώρα να εφαρμοστεί στην πράξη η ανεξιθρησκία και το ελεύθερο δικαίωμα κάθε πολίτη της χώρας να επιλέγει όποια θρησκεία θέλει ή και καμία, χωρίς αυτό να αποτελεί πρόσκομμα στους υπόλοιπους τομείς της ζωής του, εσείς παλεύετε για τις ψήφους των πωρωμένων χριστιανών ή όσων δεν έχουν την πνευματική ευρύτητα να αντιληφθούν, ότι η πίστη ή μη σε οτιδήποτε αποτελεί θεμέλιο λίθο των κοινωνιών που θέλουν να λένε πως βασίστηκαν στα διδάγματα του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης.

Και τι άλλο κάνετε, αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργέ; Συνομιλείτε με εκπροσώπους της ευρύτερης δεξιάς παράταξης, που δηλώνουν αντιμνημονιακοί μεν, βρίσκονται δε στην αντίπερα όχθη της ιδεολογίας σας. Τι είδους συνεργασία μπορεί να επιτευχθεί ανάμεσα σε τιμητές των μεγάλων δασκάλων του Σοσιαλισμού και σε εκπροσώπους του

Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια; Την ίδια στιγμή μάλιστα, που απορρίπτεται από τους πάντες και μετ' επιτάσεως οποιουδήποτε είδους συνεργασία ή συμπαράταξη με άλλα αριστερά κόμματα, εντός και εκτός Κοινοβουλίου; Δεν υπάρχουν δηλαδή κοινά σημεία έναρξης συζητήσεων με μαοϊκούς ή σταλινικούς, αλλά σκοπεύετε να συνεργαστείτε με παραφυάδες του Καρατζαφερισμού;

Και τι άλλο κάνετε επίσης, αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργέ; Στην πρόβα τζενεράλε των εθνικών εκλογών, στις εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση, δίνετε χρίσμα υποψήφιου του κόμματός σας σε ανθρώπους που στήριζαν τις μνημονιακές πολιτικές, που κάλεσαν στις εκπομπές τους υμνητές του Αδόλφου Χίτλερ και συνομήλυσαν μαζί τους, σε άτομα που προκαλούν βδελυγμία στον κόσμο, σε πολιτικούς που λένε και ξαναλένε ότι το μνημόνιο δεν ήταν λάθος, σε βουλευτές που παλεύουν τα βράδια να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το αίμα των νεκρών της χώρας. Αλλά το αίμα δεν βγαίνει. Γιατί το αίμα δεν είναι ένας απλός λεκές. Το αίμα είναι η αέναη υπενθύμιση των φονικών τακτικών που ο άκρατος καπιταλισμός επέβαλε στην Ελλάδα. Και εσείς τώρα δέχεστε στο κόμμα σας κάθε καρδιάς καρύδι. Κι εσείς τώρα παίζετε με τον πόνο μας. Κι εσείς τώρα παρουσιάζετε το κόμμα σας σαν τη μεγάλη δημοκρατική παράταξη που τους χωράει όλους.

Όμως, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, αν αυτό το κόμμα που πάτε να δημιουργήσετε τώρα τους χωράει όλους, δεν χωράει πια εμένα. Στο χωνευτήρι της Ιστορίας δεν μπορώ να μπω και να συναγελαστώ με όλους όσους θεωρώ εχθρούς της ελευθερίας και της ζωής μου. Αρνούμαι κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ να ξεπουλήσω τις όποιες ιδέες μου στο βωμό της Τρόικας και του μνημονίου. Η ψήφος ήταν για μένα κάτι ιερό, έκρυβε δύναμη μέσα της, ήταν η ελεύθερη επιλογή ενός ανθρώπου που παλεύει για την ελευθερία

του. *Ήταν.* Γιατί δεν σας κρύβω ότι η αστική δημοκρατία μου προκαλεί στομαχικό ἴλιγγο τώρα πια. Σας ακούγονται μήπως πολύ εαμικά όλα αυτά;

Αγαπητέ μελλοντικό Πρωθυπουργέ, μπορεί το καλοκαίρι να σας βρει να κυβερνάτε τον τόπο. Τον κόσμο που πιστεύει στην αλλαγή των δεδομένων της κεφαλαιοκρατίας δεν θα τον βρει όμως κοντά σας. Όταν επί χρόνια τα σκυλιά της εξουσίας των Μ.Μ.Ε. σας παρουσίαζαν σαν τύπους που κοιμούνται αγκαλιά με τα κονσερβοκουτία τους, έτοιμους να λιντσάρουν κόσμο, δεν σας καλούσαν

καν να παρουσιάσετε το πρόγραμμά σας και σας καθύβριζαν από το πρωί μέχρι το βράδυ, πώς τους επιτρέπετε τώρα να εκθειάζουν τα άρθρα των στελεχών σας στις εφημερίδες των εργολάβων;

Μην τα θυσιάσετε όλα, αγαπητέ μελλοντικό Πρωθυπουργέ.

Υπάρχει κόσμος που σας στήριζε όσο ήσασταν ένα μικρό ονειροπόλο κόμμα του 3%, που όμως δεν θα συνεχίσει να σας στηρίζει στο δρόμο προς την εξουσία.

Γιατί για κάποιους, οι ιδέες δεν εκπίπτουν.

Δεν ψάχνουμε για ηγέτες, αγαπητέ μελλοντικό Πρωθυπουργέ. Οι δικοί μας ήρωες ζούνε στα τραγούδια μας, δεν ξεπουλήθηκαν ποτέ, δεν πέθαναν ποτέ. Δώστε προσοχή στις φωνές του πλήθους. Τα πλήθη φτιάχνουν τις κοινωνίες από την αρχή. Όχι τα ιδρυτικά συνέδρια και οι διακηρύξεις.

Εμείς θα συνεχίσουμε να ονειρευόμαστε την αλλαγή, αγαπητέ μελλοντικό Πρωθυπουργέ.

Ακόμα και χωρίς εσάς.

Βάρκιζα Τέλος ■

ΛΟΓΙΚΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

«γλυκιά η ζωή κι ο θάνατος μαυρίλα»

Sine Lege

«καθαρότατον ἥλιο ἐπρομνηοῦσε τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι, σύννεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῦσε τ' οὐρανοῦ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ κεῖ κινημένο ἀργοφυσοῦσε τόσο γλυκὸ στὸ πρόσωπο τ' ἀέρι, ποῦ λὲς καὶ λέει μὲς στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα:

γλυκεῖα ἡ ζωὴ κι ὁ θάνατος μαυρίλα»

Διονύσιος Σολωμός

Κάθε που ανοίγει ο καιρός εγώ θυμάμαι το Διονύσιο Σολωμό. Και συγκεκριμένα αυτό το ποίημά του που περιγράφει την ημέρα της Λαμψής.

Στις εκδρομές που κάναμε οικογενειακώς με το αυτοκίνητο όταν ήμουν ακόμα παιδί -ο καύσωνας στο φουλ, ο κλιματισμός άγνωστη λειτουργία για το Lada, το στομάχι εχθρός των εμπειριών μου από τότε, οι εικόνες από τα τοπία της χώρας να εναλλάσσονται γρήγορα, ο αδερφός μου να ρωτάει και να μαθαίνει με εκνευριστική ευκολία ποτάμια, λίμνες, νομούς και πρωτεύουσες, εγώ να ρωτάω πότε φτάνουμε για να κατέβω τρεκλίζοντας από το αυτοκίνητο- στις εκ-

δρομές λοιπόν αυτές που τόσο έντονα έχουν χαραχτεί στη μνήμη μου, οι γονείς μου δεν άκουγαν τα τραγούδια που άκουγαν οι υπόλοιποι γονείς. Πάνω που οι φίλοι μου μάθαιναν τα καινούρια της Βίσση, τα κανούρικα του Τερζή και τα ποπ του Καλλίρη, οι δικοί μου ανακάλυπταν κάποια παλιά κασέτα των Χειμερινών Κολυμβητών, τις επιτυχίες του Γρηγόρη Μπιθικώτση -*αραμπάς περνά με τη βλάμισσα* ακουγόταν από το κασετόφωνο και να μην καταλαβαίνω το χριστό μου- τη μελοποίηση σε ποιήματα του Διονύσιου Σολωμού που έκανε ο Νίκος Ξυδάκης. Ειδικά αυτή η κασέτα καρφώθηκε στη μνήμη μαζί με τα τοπία από τους καταρράκτες της Έδεσσας και το γεφύρι της Άρτας. Θυμάμαι με τι δέος ακούγαμε την ιστορία του Πατριάρχη Γρηγορίου του Ε', που οι Τούρκοι τον αποκεφάλισαν μπροστά στην Ωραία Πύλη της Αγίας Σοφίας, μέσα από την αφήγηση του Σολωμού και τη φωνή του Ξυδάκη, και κατόπιν ακούγαμε την εξιστόρηση του συμβάντος και με κάπως πιο απλά λόγια, και πώς μου 'ρχότανε χριστούλη μου να κλάψω κάθε φορά με τον παπά που βρήκε τόσο τραγικό και ένδοξο θάνατο. Άσε που νόμιζα ότι ο Ξυδάκης είναι ο Σολωμός ο οποίος είχε ζήσει τα γεγονότα από κοντά, ωστόσο ζούσε μέχρι τις μέρες μας. *Απλή παιδική λογική.*

Μα πάνω από όλα τα ποιήματα του Σολωμού, η περιγραφή της ημέρας του Πάσχα έμπαινε κάθε φορά ορμητικά στο κεφάλι μου από τις κερκόπορτες των αυτιών και έφτιαχνε τη φωλιά της σε μια γωνιά του μυαλού μου. Για πρώτη ίσως φορά άκουγα λόγια που ανάβλυζαν μουσική, έβλεπα τον ουρανό να λάμπει,

άκουγα τα πουλιά, αφουγκραζόμουν τον αέρα που φυσούσε απαλά και δίδασκε ότι η γαμημένη η ζωή είναι τόσο ωραία, τραγουδούσα τους στίχους κι ας μην καταλάβαινα όλες τις λέξεις, την είχα αυτή τη συνήθεια από μικρή βλέπεις, ό,τι άγνωστο να το μάθω, ό,τι απάτητο να το κατακτήσω, όποιο δώρο γνώσης τύχαινε να βρω στο δρόμο μου να το κρατήσω με ευλάβεια.

Αυτοί οι στίχοι του Σολωμού βγαίνουν από το στόμα μου κάθε φορά που αντικρίνω τον ήλιο να λάμπει σε πείσμα των καιρών και να συγκρούεται μετωπικά με το μέσα μου. *Ποιος ἥλιος ρε, ποιο φως και ποια ποίηση, ἐδὼ πεθαίνουμε, κάθε πρωί σηκώνόμαστε σαν τους βρικόλακες ἀπὸ τα κρεβάτια μας και σερνόμαστε σε ολόκληρη την πόλη -για ποιο λόγο ἀραγε και για ποιο σκοπό;- μια ηλιόλουστη κατασκότεινη πόλη η Αθήνα, κάθε μέρα τα νέα είναι ὅλο και χειρότερα, είμαστε ένας πίνακας της Δ.Ε.Η., κάθε μέρα πέφτει κι ἀπὸ ἑνα διακόπτης, κάθε μέρα σβήνει κι ἀπὸ ἑνα φως, πλησιάζει η μέρα του ἀόλυτου σκοταδιοῦ, κοίτα τριγύρω σου, διατάζω τον εαυτό μου, κοίτα ὅσο προλαβαίνεις, φωτογράφιζε και ὕστερα κάνε τις φωτογραφίες λόγια, γράφε, γράφε για να μην ξεχαστούν ὅλα ὅσα ζούμε, να ξέρει ο κόσμος που θα ἐρθεῖ μετὰ ἀπὸ μας, να μπορέσει να ζήσει ομορφότερα, κράτα σημειώσεις για το Μεσαίωνα του δυτικού πολιτισμοῦ, τίποτα ἄλλο δεν εἶσαι παρά μια μάγισσα που κάθε μέρα της καίνε κι ἀπὸ ἑνα μέλος, ξέρεις αὐτὴ εἶναι η διαφορά του δικού μας Μεσαίωνα, δεν μας καίνε μια κι ἐξὼ να τελειώνουμε, ἀλλὰ προτιμούν τον ἀργὸ θάνατο, και πρώτα πρώτα το θάνατο του χαμόγελου.*

Παραλήρημα. Ήλιος εναντίον Λογικής.

Ο Σολωμός στο ποίημά του μιλάει για τον ερχομό της ημέρας του Πάσχα, γεγονός που με άφηνε κομματάκι αδιάφορο από μικρή, γιατί Πάσχα σήμαινε ότι θα βάλουμε αυγά και θα αποκτούσα καινούρια λαμπάδα, και στο εσωτερικό σύστημα αξιών μου τα λόγια του ποιήματος δεν ταυτίζονταν με τα καλαματιανά και τα τσάμικα που θα χορεύαμε στην αυλή την Κυριακή του Πάσχα. Τώρα πια, που από τις ημέρες του Πάσχα κρατάω το αντάμωμα με τη γιαγιά στο χωριό που πάτησε φέτος τα εκατό και τα εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής που ψέλνουμε όλοι μαζί -χωριό και ψάλτες, ψάλτες και χωριό, ένα και το αυτό είναι άλλωστε- το ποίημα για την ημέρα του Πάσχα μιλάει ακόμα πιο βαθιά μέσα μου, σ' ένα κομμάτι μου που ξέρει τη μουσική αλλά δεν ξέρει να σας πει τις νότες, σ' ένα κομμάτι μου που κοιτάζει τον ήλιο κατάματα Φλεβάρη μήνα, σ' ένα κομμάτι μου που βγαίνει στο μπαλκόνι και φωνάζει *άντε γαμήσου εργατιά*, σ' ένα κομμάτι μου που κάποτε νοστάλγησε το φως πιο πολύ από

το *καλημέρα*, σ' εκείνο το κομμάτι μου που δηλώνει αντιρρησίας της πραγματικότητας, την γκρεμίζει και την ξαναφτιάχνει από την αρχή με μόνα υλικά τις ακτίνες του ήλιου, τα δάχτυλα των εραστών και τα ποιήματα που διαβάστηκαν από λίγους.

Η αλήθεια σου κρύβεται στην πρώτη εικόνα που ξεπροβάλλει μπροστά σου μόλις κλείσεις τα μάτια σου. Το φως ξεπετάγεται μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Ο Σολωμός έγραφε με δάκρυα στα μάτια ακούγοντας την πολιορκία του Μεσολογγίου από το λόφο του Στράνη, κι εκεί που έπεφταν τα κορμιά άψυχα απέναντι γράφονταν λέξεις που θα καρφώνονταν σαν σφαίρες πάνω στο κορμί της ανθρώπινης ιστορίας, για να θυμούνται οι άνθρωποι και να θυμίζουν οι ποιητές πως το αίμα [δεν] είναι λεκές που δεν ξεπλένεται.

Είμαι πάλι δέκα χρόνων. Το αυτοκίνητο προχωράει εν μέσω 40 βαθμών Κελσίου στο θεσσαλικό κάμπο. Τρώμε ψωμοτύρι, ο αδερφός μου μαθαίνει νεράκι τους νομούς της Θεσσαλίας κι εγώ παίζω δηλωτή με το στομαχικό ήλιγγο. Από το κασετόφωνο ακούγεται Τσιτσάνης· *σερσέ λα φαμ* και το μυαλό μου παλεύει να κάνει με-

τάφραση σε μια γλώσσα αμετάφραστη, γιατί είναι η γλώσσα του κόσμου ολόκληρου, της Καρδίτσας και της Βαστίλης, της Φλώρινας και της Καλιφόρνια, των Καλαβρύτων και του Σύδνεϋ, της μάνας, του παππού και των μωρών που πρόκειται να γεννηθούν, όπου κι αν γεννηθούν, ό,τι όνομα κι αν τους δώσουν, σε όποιον άγιο κι αν τα τάξουν, ό,τι θερμοκρασία κι αν έχει έξω.

Θυμάμαι τα πρόσωπα των γονιών μου· σχεδόν αμέριμνα. Σχεδόν χαμογελαστά. Λες και δεν έχουν προβλήματα. Φυσικά κάνω λάθος.

Θα ξαναζήσω ποτέ έτσι; Θα ξανά-πάω εκδρομή σχεδόν χαμογελώντας; Θα [ξανά]γράψει κανείς για την ανάσταση; Την ανάσταση αυτής εδώ της ζωής, αυτού εδώ του τόπου, των ανθρώπων που ζούμε εδώ, που κλαίμε χωρίς δάκρυα, που αγαπάμε χωρίς αντίκρισμα, που μεγαλώσαμε με Μπακιρτζή, που θα πεθάνουμε από τα χημικά που μας πετάνε να φάμε κάθε που οι δρόμοι ανάβουν και οι καρδιές τραγουδάνε, *πως είναι γλυκιά η ζωή και ο θάνατος μαυρίλα;*

Εμείς θα ζήσουμε, ρε. ■

«ΚΑΠΟΙΟΣ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ...»

Φιλοσοφική Προσέγγιση

Στην Cantata BWV 156, δεύτερο μέρος (Adagio) του J.S. Bach

Ανδρέας Κότσιφας

Πορταίτο του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.
Πηγή: Wikipedia

Σας προτρέπω, όσο μου επιτρέπεται

μία τέτοια προτροπή, να ακούσετε κάποια στιγμή στη ζωή σας, έστω μία, το θεσπέσιο αυτό έργο του J.S. Bach, το δεύτερο μέρος (Adagio) από την Cantata BWV 156, το ούτω καλούμενο Arioso.

Αναλυτικά ιδωμένο, είναι πολύ απλό στη φόρμα του και κατανοητό και από τον πλέον αδαή.

Το αριστερό χέρι εκτελεί, σε αδρές και απεριττες αλλά κάθετες και βαθιές γραμμές, τις συγχορδίες, και όχι πυκνές αλλά απογυμνωμένες απλά, επαναλαμβανόμενες σε σταθερό μοτίβο, με συγκεκριμένο αργό ρυθμό, τακτικό, που χάνεται στο βάθος της ακοής μας, πίσω από την αντίληψή μας. Έτσι, όμως, εγκαθιδρύεται αυτή η τακτικότητά του, ενσταλασσόμενη απηνώς στη συνείδησή μας, ως ένα μονότονο λάιτ μοτίφ, ως ένας γέρος με βαρύ αλλά τακτικό βηματισμό, που αργά αλλά σταθερά πλησιάζει προς το μέρος μας, χωρίς εμείς αρχικώς να του

δίνουμε σημασία. Αυτό είναι το τακτικό πλεονέκτημα του ανεπαίσθητου, καθώς μας κατακτά σταδιακά και άνευ όρων, αφού αρχικώς δεν του δίνουμε σημασία. Και πράγματι, περί βηματισμού πρόκειται, που χάνεται η αρχή του στο άναρχο σημείο ενάρξεως του Κόσμου. Είναι ο Κρόνιος Χρόνος, με το Φοβερό Βήμα του, ο δρεπανοφόρος, που αργά αλλά σταθερά μας προσεγγίζει, και ακούμε όλο και πιο δυνατά τους ήχους από τα «ξυλοπάπουτσά του» (Γ. Ρίτσος). Όσο εμπειδώνεται η μελωδία εντός μας, τόσο μας κατακυριεύει η ανασφάλεια του τέλους, ως ειμαρμένης. Κάποια στιγμή, αποκαμωμένοι και εξαντλημένοι από την μονοτονία του ζοφερού τέλους, παραδινόμαστε αμαχητί, ωσάν ερπύστριες πλέον να σαρώνουν το κορμί μας. Και όμως, είναι ιλλουζιονιστική η αίσθηση της κατακυριεύσης. Είναι απλά το βήμα ενός γέρου, που μεθοδικά παρέλυσε τις αντιστάσεις

μας, πλησιάζοντας με οργάνωση και τακτικότητα, καθώς μία βρύση, που στάζει μία στάλα κάθε τόσο, αλλά πάντα τόσο, και τόσο όσο να σου διαλύσει το νευρικό σύστημα.

“Αρνείται τις προσεγγίσεις και τους συμβιβασμούς, δεν κάνει εκπτώσεις, αγαπά, χαίρεται, γυμνάζεται, χορεύει, χαϊδεύει, φιλά και ερωτεύεται, κατά τρόπο αναίτιο και χωρίς την ισοπεδωτική σκέψη.”

Ποτέ δεν θα δώσεις σημασία στο αριστερό χέρι, όμως, όσο εκτελείται το αριστούργημα Arioso. Γιατί όλη η προσοχή σου είναι στραμμένη στη μελωδία, που εκτελεί το δεξί χέρι. Εκεί και εξαντλείσαι. Ω, το μοτίβο του δεξιού χεριού ! Διαμετρικά αντίθετη φόρμα από την φόρμα του αριστερού, συμπυκνωμένη σε ένα έργο η προαιώνια αντίθεση και διαπάλη του Γήρατος και της Νεότητας. Αυτήν (τη Νεότητα) εκπροσωπεί το δεξί χέρι, την ζωντάνια, την ακμή, την σφριγηλότητα, τα νιάτα, ως αυταξία και υπέρτατη αρχή. Σε αντίθεση με την υποδόρια, ύπουλη, αποχαυνωτική αποδόμηση του αριστερού χεριού, του Χρόνου, αυτού του Γέρον, που αποικοδομεί τις αντιστάσεις μας και φθείρει τα πάντα στο διάβα του, το δεξί χέρι εκφράζει το ποιητικό αίτιο αυτού του Κόσμου, το λόγο δημιουργίας και υπάρξεώς του, τα νιάτα και τα συμπαραμαρτούντα paraphernalia τούτων. Το δεξί χέρι συνιστά το λόγο και τη δράση ενός άλκιμου νεαρού, ο οποίος διαθέτει απολλώνεια κάλλη, σμιλευμένα σε μείζονες κλίμακες. Περιχαρής, για την αίσθηση δύναμης που αποπνέει και τον διαπνέει, κάνει τα πρώτα βήματά του στη ζωή, γε-

μάτος αυτοπεποίθηση και ναρκισσισμό. Αρνείται τις προσεγγίσεις και τους συμβιβασμούς, δεν κάνει εκπτώσεις, αγαπά, χαίρεται, γυμνάζεται, χορεύει, χαϊδεύει, φιλά και ερωτεύεται, κατά τρόπο αναίτιο και χωρίς την ισοπεδωτική σκέψη. Δεν σκέπτεται, όχι γιατί δεν μπορεί, αλλά γιατί δεν χρειάζεται, ενεργεί, εξ ου και ΖΕΙ, πηδώντας από πλήκτρο σε πλήκτρο μειζόνων πάντοτε κλιμάκων.

Κάποια στιγμή, όμως, έρχεται και η συνειδητοποίηση ότι όλα αυτά είναι εφήμερα. Et in Arcadia Ego, γογγύζει ο Roussin στις ψυχρές αίθουσες του Λούβρου. Et in Arcadia Ego, αναφωνεί από το βάθος και τα έγκατα του πιάνου, το αριστερό χέρι, ο Χρόνος, που πλησιάζει. Στο άκουσμα της σταδιακής αυτής επέλασης του χρόνου, που χαράζει και τις πιο φρέσκες επιδερμίδες, το δεξί χέρι (ο νέος μας) αρχικώς αποσβολώνεται, χασκοντας με δύναμη προς στιγμήν σε μία ύφεση του σόλ, οπότε και αποφασίζει να δραπετεύσει, να ξεφύγει από τα νύχια του άρπαγα Κρόνιου Γέρον. Στην ψυχή του παλινωδεί η θλίψη, ο ίδιος συναισθηματικά μεταπίπτει σε ελάσσονες κλίμακες, με την ίδια φορτικότητα βέβαια, αλλά πάντοτε στις υφέσεις της θλίψης και της μελαγχολίας. Η τύχη του είναι αναπόδραστη, παρά τις τρίλιες, τις κορώνες και τα λοιπά μουσικά τερτίπια του. Η αρχική ευφορία του εξέπεσε σε απόγνωση και λύπη. Τα νιάτα λυπούνται, και όταν λυπούνται, μεταπηδούν με αστραπιαίο ρυθμό στην κινούμενη άμμο των υφέσεων.

Τα πάντα είναι προδιαγεγραμμένα όμως, η ειμαρμένη δεν θα μπορούσε να απουσιάζει από το θεσπέσιο αυτό έργο του Μπαχ. Παρά τις απέλπιδες προσπάθειες του δεξιού χεριού (του νέου μας), και της μελωδίας που αυτό εκπέμπει, να

αποδράσει από τη δικτατορία του προαιώνιου αριστερού χεριού, η τύχη του είναι δεδομένη. Θα συγκλίνει, θα συμπυκνωθεί, θα συγχωνευθεί, ο χρόνος θα το κατακυριεύσει, θα το δαμάσει. Η νεότητα, το σφρίγος, τα άλκιμα πέντε μέλη του δεξιού χεριού σύντομα θα γεράσουν, θα σωπάσουν, θα τα καταπιεί ο βόρβορος του αϊδίου Γέρον. Θα εκπέμψουν για τελευταία φορά τον σκοπό τους, κι ύστερα θα χαθούν, απορροφηθέντα από την ίδια νότα, την ντο (σε υφεσιακή κατάσταση), στην αμέσως πιο βαρύτερη κλίμακα, όπου μόλις ξαπόστασε ο γέρο – Χρόνος. Τα νιάτα θα πεθάνουν, δίνοντας σάρκα στα ξέσαρκα χέρια (Μωπασσάν) του αριστερού δυνάστη, του Κρόνιου γεφυτή των πάντων.

“Αυτή η δίχως τέλος διαμάχη του «Σ’ αγαπώ» και του «Δεν θα σε αγγίξω ποτέ στη ζωή μου».”

Αυτή η αέναη διαπάλη μεταξύ του άσπρου και του μαύρου, της διέσης και της ύφεσης, του μείζονος και του ελάσσονος, της χαράς και της λύπης, των νιάτων και των γηραιών, του τώρα και του ποτέ, του χθες και του αύριο, της ανάμνησης και της προσδοκίας, του Θεού και του Διαβόλου, του αναίτιου και της ειμαρμένης ! Αυτή η δίχως τέλος διαμάχη του «Σ’ αγαπώ» και του «Δεν θα σε αγγίξω ποτέ στη ζωή μου».

Αυτός ο θρίαμβος του Χρόνου, με το συμπυκνωμένο ηθικό δίδαγμα από πλευράς του πάστορος Μπαχ. Διότι ο Μπαχ είναι πρωτίστως ο παιδαγωγός των ενηλίκων, ο συντάκτης των ηθικών μας κωδίκων, ο άτεγκτος, ακέραιος εκτελεστής των.

Arioso, για πάντα ή, καλύτερα, για ποτέ... ■

Ζητήστε το έστο

Κεντρική διάθεση:

Τηλ.: 2117902112, Φαξ: 2117905003,

Email: info[at]jesto.gr

Στο Αργοστόλι:

► Βιβλιοπωλείο Κύβος

Λ. Βεργωτή 13, τηλ. 2671026872.

► Βιβλιοπωλείο Σταματελάτου
Λιθόστρωτο 1, τηλ. 2671 022918.

► Βιβλιοπωλείο bibliomania,
Χαροκόπου 11, τηλ. 2671026832

► Βιβλιοπωλείο Ι. Νεόφυτος,
Λ. Βεργωτή 16Α, τηλ. 2671026733

Στο Αργοστόλι:

► Κρεοπαντοπωλείο Σταμούλης

► Καφέ Σπαθί

Λιθόστρωτο 9

► Αρτοποιείο Σπαθί

Αντ. Τρίστη 21

► Φωτογραφείο Λουκάτου

► Τσάκαλος, Λιθόστρωτο 25

► Τσάκαλος, Πλατεία Βαλλιάνου

► Κομμωτήριο a-head

Μίνωος 3

Στο Ληξούρι:

► Βιβλιοπωλείο Happy House
Βαλαωρίτου 3, τηλ. 2671092411

Στη Σάμη:

► Βιβλιοπωλείο Μαμούθ
τηλ. 2674022755

► Φαρμακείο Στεφανάτου Ελπίδα
Μιαούλη 14, τηλ. 2674022266

Στην Έρισο:

► Καφέ Εκτός, Σπύρος Γαλιατσής
Βασιλικάδες, τηλ. 2674051032

Ο Μπιμπίκος λέει:

attackes ενός μωρού

(Αν)ασφαλώς απ' τον καναπέ μας!

*

Για την καθυστερημένη έκδοση
τα παράπονά σας στον
Εγκέλαδο. • Για τη γενικότερη
καθυστερήση, στα
ψηφοδέλτια.

*

Μου 'γινε πρόταση. • Δε μου
'γινε πρόταση. • Δεν
«κατεβαίνουμε»,
ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΜΕ.

*

ΧΑΡΑΚΑ έδωσες,
ΧΑΡΑΚΑ θα λάβεις.

*

Δυό μέτρα ήθος.

*

Χιλιάδες υποψήφιοι, Άφαντοι
ψηφοφόροι.

*

Μεταξωτές πάνες για τοξικές
Αλλαξο-κωλιές.

*

Γύρος είναι και Γυρίζει.

*

Κάλπη-κη Λύρα

*

Της Καλ(π)ομοίρας.

*

Ξανθιά Αγαπημένη Παναγιά.

*

Του Λαού τα ΠΑΘΗ.

*

ΑΝΕΣΤΗ; ΑΝΈστω

Η εποχή του κου-δου-νιου.

Σταύρος Αντύπας.

22 Ιανουαρίου 2014

Η Ιστορία δείχνει να έχει εξαντληθεί. Ο Ιστορικός, όχι όπως συνηθίζαμε να λέμε του μέλλοντος, αλλά εκείνος του πιο εχθρικού παρόντος, στέγνωσε το μελάνι του πάνω στις θυσίες αλλοτινών γενεών που στην πορεία βρέθηκαν στα πρόθυρα της εξουσίας ή ακόμη και γαντζώθηκαν σ' αυτήν. Ακόμη και αυτός, απολυμένος ή σε διαθεσιμότητα, αμήχανα στέκεται μπροστά σε λευκές σελίδες, ανίκανος ακόμη και για τη στοιχειώδη γραφική ύλη.

Η σημερινή καθημερινότητα απέχει πολύ από τη λέξη ιστορική. Ήρωες δε γέννησε, ούτε κυοφορεί, παρά μόνο θύματα. Εχθροί κι αντίπαλοι, δεν φορούν αμπέχονα παραλλαγής, δεν κουβαλούν σημαίες και κανόνια, δεν διακρίνονται για τα γαλόνια τους, ούτε για τα αστέρια στα δίκονα καπέλα τους. Και τα κράτη, τα έθνη και οι λαοί, μάλλον ανθρωπολογικό επιστημονικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν και κανένα ρόλο δεν επιτελούν στην εποχή αυτής της ιστορικής ματαιότητας.

Ακόμη και οι αριθμοί, σαστισμένοι δείχνουν το δρόμο προς το απόλυτο κενό. Η ανεργία, τα λουκέτα, οι κατασχέσεις χτυπούν τους άπειρους δείκτες του κόκκινου. Μια ολόκληρη χώρα, τόσες μετρημένες γενιές, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι χρωματίζονται σε λάμπεις κοινωνικού συναγερμού. Μόνο κάποιοι «μαύροι» δείκτες απέμειναν να παίζουν την απόδραση Ξηρού, την αθεία κάποιου αρχηγού, τον ξενώνα κάποιου υπουργού. Κι όλα αυτά, μέχρι το κουδούνι να ξυπνήσει τον βαρύ εθνικό μας λήθαργο.

Ένα κράτος πιστωτής και οφειλέτης, δανειστής και δανειζόμενος. Ένα τραπεζικό σύστημα στο οποίο όλοι μας οφείλουμε και όλοι μας δανείσαμε με ανακεφαλαιοποιήσεις αναγκαστικές στο όνομα μιας σωτηρίας που είναι συνάμα και η καταστροφή μας. Μια ευρωπαϊκή αγορά στην οποία οφείλουμε χωρίς ποτέ να εί-

δαμε ούτε τιμολόγιο, ούτε παραστατικό, ούτε Α.Φ.Μ., ούτε έδρα. Κι αν τα είδαμε, στα κλεφτά, άλλοι υπέγραψαν προτού στα φωταγωγημένα Ζάππεια φωτογραφηθούν.

Με την απλή μέθοδο της λογικής, χρέος δεν υπάρχει, ούτε υπήρξε ποτέ. Είναι ένα πολιτικό θεωρητικό κατασκεύασμα, για να δικαιολογήσει ένα στάσιμο ιδεολογικά και πολιτικά σύστημα το μεγάλο του απόθεμα. Το υπερκέρδος που δημιουργήσε από καλά δουλεμένες υπεραξίες και που με τις καθεστωτικές δομές του το διέθεσε ή καλύτερα διέχυσε θεωρητικά και σπάταλα σε μήκη και πλάτη, ενώ στην πραγματικότητα το κράτησε φυλαγμένο στα ταμειακά διαθέσιμα ενός αμέτοχου κεφαλαίου.

Λαοί και άνθρωποι τρέχουν τώρα να εξοφλήσουν ένα θεωρητικό τίποτα, πάνω στο οποίο χάνεται ό,τι πιο πολύτιμο έχει ο άνθρωπος. Η ίδια του η ζωή, από στιγμή σε στιγμή έρμαιο και λάφυρο ενός κουδουνιού. Με λίγα λόγια, ζούμε στην εποχή του κουδουνιού. Στις ανιστόρητες αυτές στιγμές που τη θέση του αναρμόδιου ιστορικού ανέλαβε ο αρμόδιος δικαστικός επιμελητής ή ο ταχυδρόμος συστημένων επιδοτηρίων. Μ' ένα χτύπημά του, σηματοδοτεί το τέλος ενός σπιτιού ή νοικοκυριού, την τελευταία πράξη αφαιμάξης της πιο μικρής αμυχής ελπίδας για επιβίωση. Τα γεμάτα απειλές κινδύνου ζωής ραβασάκια, είναι οι δικτάτορες της εποχής μας. Οι διαταγές πληρωμής, τα βασανιστήριά τους. Οι ανακοπές και λοιπές δικαστικές και διαδικαστικές «αντιστάσεις», οι δηλώσεις μετανοίας. Γιατί, όταν έρθει η ώρα να χτυπήσει το κουδούνι, τότε απλά... είναι αργά. Όταν έπρεπε, το κουδούνι του απέναντι πιστέψαμε πως δεν θα χαλάσει τον δικό μας νηφάλιο ύπνο, πάνω σε αγορασμένα με πιστωτικές κάρτες εμπριμέ σεντόνια για τσαλακωμένα όνειρα. Και τώρα που ο ήχος έφτασε στην πόρτα μας, το μόνο που άλλαξε, το βαθύ χρώμα της σιωπής μας. ■

Έστω - www.esto.gr

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ

Για επικοινωνία, παρατηρήσεις, για να στείλετε άρθρα ή διαφημίσεις:

Τηλ.: 211 790 2112,

Φαξ: 211 790 5003,

Email: [info\[at\]jesto.gr](mailto:info[at]jesto.gr),

Φόρμα Επικοινωνίας:

www.esto.gr/contact

© ⓘ ⓘ ⓘ ⓘ www.esto.gr

Για την δημοσίευση των δικών σας άρθρων αποστολή στην διεύθυνση [info\[at\]esto.gr](mailto:info[at]esto.gr)